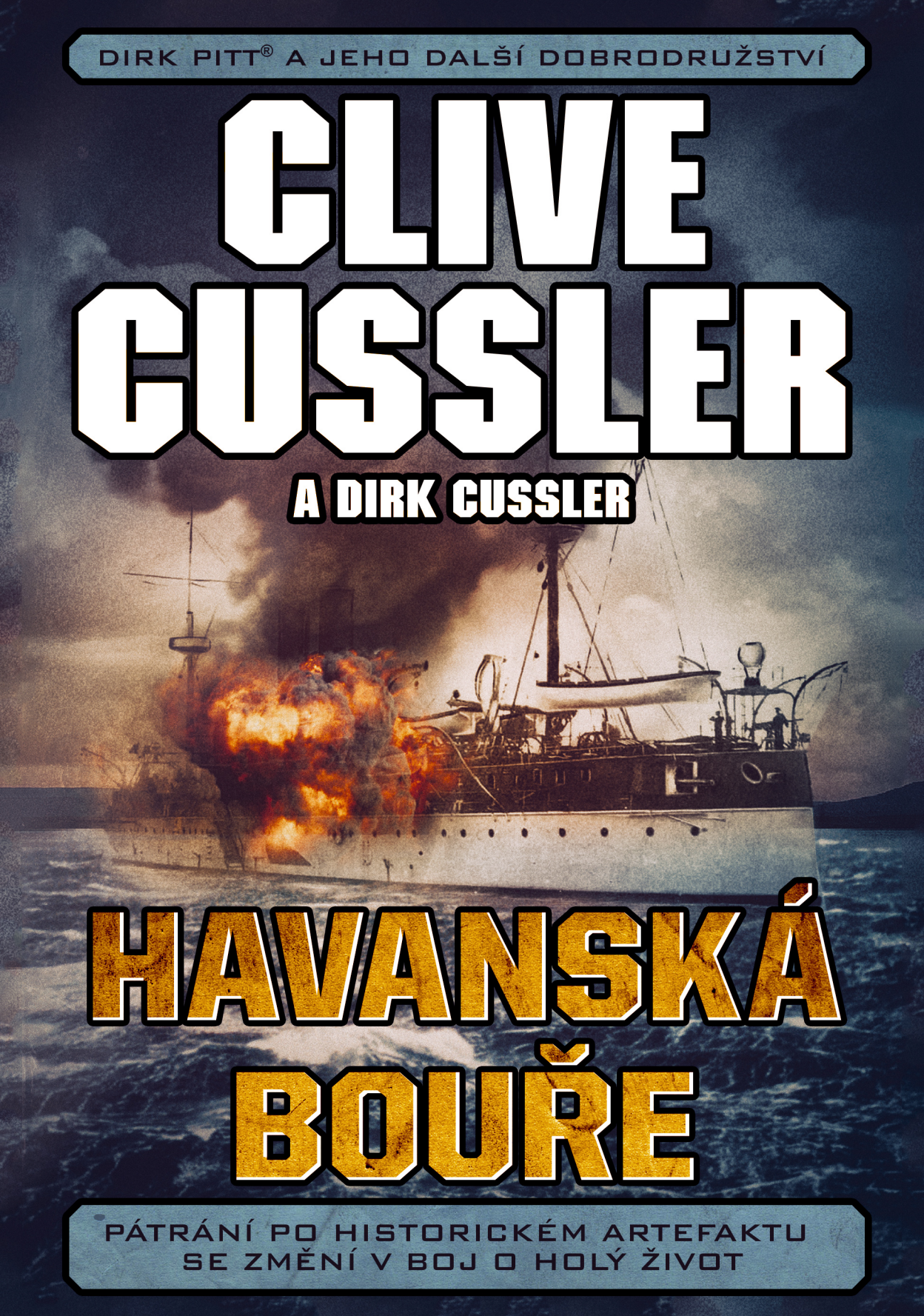

DIRK PITT® A JEHO DALŠÍ DOBRODRUŽSTVÍ

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

A dramatic scene of a large steamship, possibly a naval vessel, engulfed in intense orange and yellow flames. Thick black smoke billows from the fire, rising into a dark, stormy sky. The ship is on a choppy sea, and the overall atmosphere is one of chaos and danger.

HAVANSKÁ BOUŘE

PÁTRÁNÍ PO HISTORICKÉM ARTEFAKTU
SE ZMĚNÍ V BOJ O HOLÝ ŽIVOT

Clive Cussler
a Dirk Cussler

**Havanská
bouře**

CPress
Brno
2015

Havanská bouře

Clive Cussler

a Dirk Cussler

Překlad: Eva Kadlecová

Obálka: Adam Pižurný

Odpovědný redaktor: Dalibor Kumr

Technický redaktor: Radek Střecha

Authorized translation from the English language edition Havana Storm.

Copyright © 2014 by Sandecker, RLLLP.

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.

350 Fifth Avenue, Suite 5300

New York, NY 10118, USA.

Translation © Eva Kadlecová, 2015

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-264-0945-8

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2015 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 23 206.

© Albatros Media a. s., 2015. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

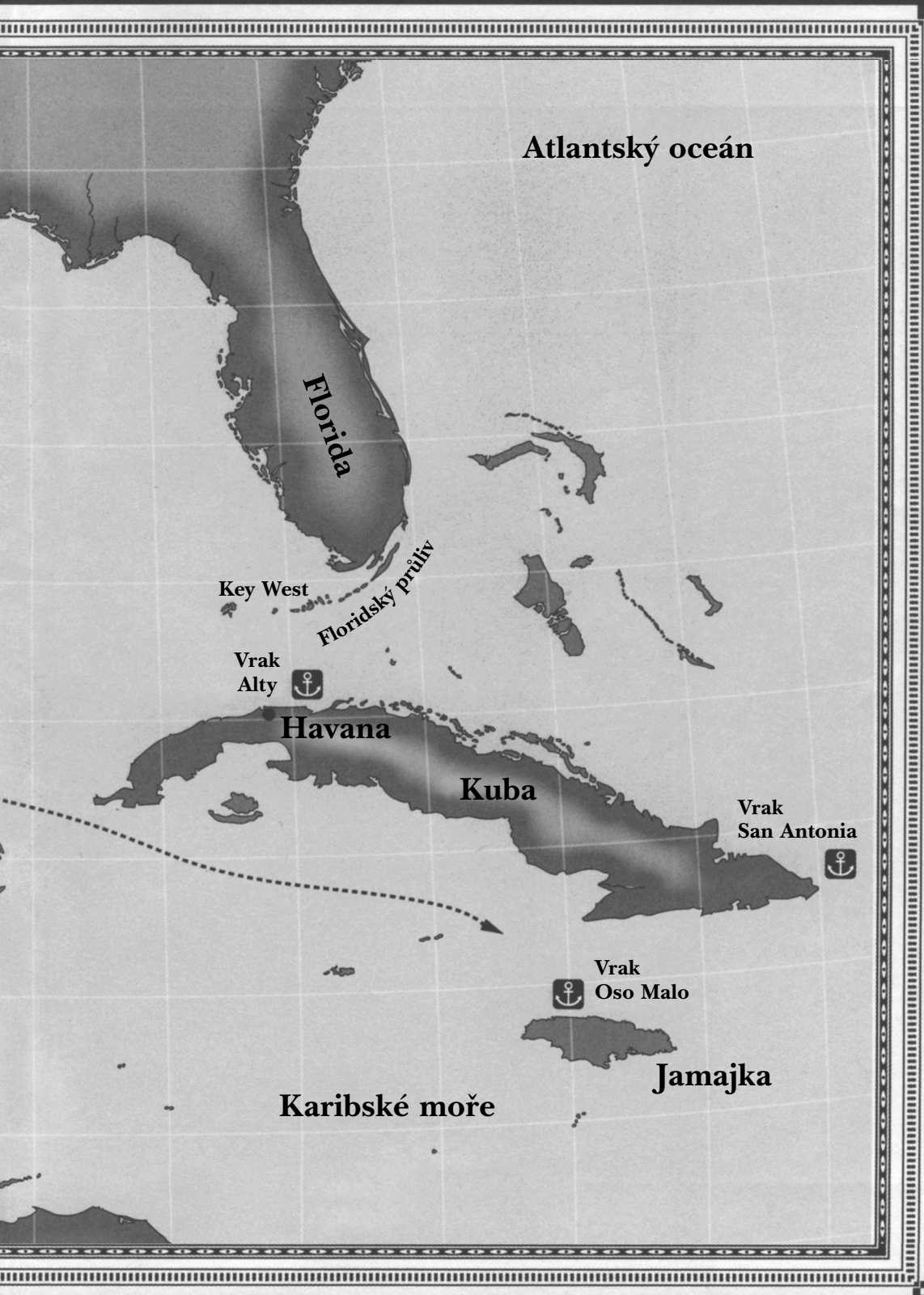
Havanská bouře

Mexický záliv

●
**Zimapánská
přehrada**

●
Veracruz

●
**Cenote
v Tabascu**

Atlantský oceán

Florida

Key West

Floridský průliv

Vrak
Alty

Havana

Kuba

Vrak
San Antonia

Vrak
Oso Malo

Jamajka

Karibské moře

PROLOG

PRONÁSLEDOVANÝ

15. ÚNOR 1898

VYČERPANÝ MUŽ MĚL OBLIČEJ ZMÁČENÝ POTEM, KTERÝ MU V TĚŽKÝCH KRŮPĚ-jích stékal po neoholených tvářích. Když si znovu přitáhl k hrudi pár tlustých dřevěných vesel, na okamžik naklonil hlavu a přešel si po čele ušpiněným rukávem. Pak, nedbaje bolesti v končetinách, zvolna, ale vytrvale pokračoval ve veslování.

Nebyl zpocený jen z vyčerpání, dokonce ani z dusného tropického podnebí. Slunce stihlo sotva projasnit obzor a nehybný vzduch nad přístavem Havana byl chladný a vlhký. Co mu nejvíc zrychlovalo tep, bylo vypětí z toho, že je pronásledován. Prázdnýma očima se rozhlédl po vodě a hlavou pokynul muži, který seděl v lodi za ním.

Už to byly skoro dva týdny, co si španělská domobrana poprvé pokusila přivlastnit jeho objev a donutila ho tak k útěku. Při obraně relikvie už padli tři jeho druhové. Španělům se nijak nepříčilo zabíjení a s radostí by ho zavraždili, jen aby dostali, po čem toužili. Už teď by byl dozajista dávno mrtvý, nebýt náhodného setkání s bandou ošuntělých ozbrojených kubánských vzbouřenců, kteří mu umožnili bezpečný průchod až na předměstí Havany.

Pohlédl přes rameno na dvojici válečných lodí poblíž obchodního kotviště přístavu.

„*Al estribor*,“ zachraptěl. „Napravo.“

„*Si*,“ odpověděl podsaditý Kubánec, který třímal vlastní pár vesel. Byl podobně oděný v potrhaných a ušpiněných šatech, tvář zastíněnou ošoupaným kloboukem.

Společně navigovali veslový člun směrem k moderním, ocelovým válečným lodím. Starší muž se rozhlížel po přístavu, jestli nespátří nějaké nebezpečí, ale zdálo se, že pronásledovatele konečně setřásl. Bezpečné útočiště už měl na dosah.

Pomalou obeplouvali kolem menší válečné lodi, která nesla na zadním stěžni španělskou vlajku, a blížili se k druhému plavidlu. Byla to obrněná loď nesoucí dvě dělové věže, které podivně neohrabaně vyčnívaly přes zábradlí do obou stran. Paluby byly natřené slámově žlutou barvou, která kontrastovala s čistě bílým trupem. Lodní svítlny byly dosud rozsvícené, takže loď v šeru rozbřesku zářila jako žlutý diamant.

Celou loď střežilo několik hlídek v nejvyšší připravenosti. Na horním ochozu se objevil jakýsi důstojník v tmavé uniformě a zadíval se na připlouvající člun.

V ruce zdvihl megafon. „Zastavte a hlaste se!“

„Jsem doktor Ellsworth Boyd z Yaleovy univerzity,“ pronesl starší muž roztreseným hlasem. „Americká ambasáda v Havaně mi zařídila ochranu na palubě vaší lodi.“

„Počkejte, prosím.“

Důstojník se odebral na můstek. O pár minut později se objevil na palubě spolu s několika námořníky. Po boku lodi spustili provazový žebřík a zamávali na člun, aby připlul blíž. Když se člun dotkl přídi boku válečné lodi, Boyd vstal a hodil jednomu z námořníků lano.

„Mám bednu, kterou musím vzít s sebou. Je to velice důležité.“

Boyd nohou odkopl několik palmových listů, pod nimiž se ukrývala mohutná dřevěná bedna usazená mezi lavice. Zatímco námořníci spouštěli další lana, Boyd se rozhlížel po okolních vodách. Ujistil se, že je v bezpečí, a potom společně se svým pomocníkem uvázal kolem bedny lana a sledoval, jak ji námořníci táhnou vzhůru.

„Bude muset zůstat na palubě,“ oznámil důstojník, když dvojice námořníků těžkou krabicí odtáhla a uvázala k ventilátoru.

Boyd podal svému pomocníkovi zlatou minci, na rozloučenou mu potřásl rukou a začal šplhat po provazovém žebříku. Bylo mu něco přes padesát a na svůj věk byl ve vynikající kondici. Každou zimní sezónu navíc pracoval v Karibiku, takže byl dobře zvyklý na vlhké podnebí tropů. S mírnou nevolí však musel sám uznat, že už taky není žádný mladík. Zatímco vylézal na palubu, snažil se nevnímat stálou, otravnou bolest v kloubech a nepřetržitou vyčerpanost, které se poslední dny nemohl zbavit.

„Jsem poručík Holman,“ představil se důstojník. „Očekávali jsme vás, doktore Boyde. Dovolte, abych vás odvedl do kajuty, kde se můžete umýt a převléct. Z bezpečnostních důvodů vás budu muset požádat, abyste prozatím zůstal ve své

kajutě. Později vám rád zařídím prohlídku lodi, pokud budete chtít, a uvidíme, jestli vám dokážeme ještě dnes domluvit schůzku s kapitánem.“

Boyd k němu napřáhl ruku: „Děkuji vám, poručíku. Jsem vám vděčný za vaši pohostinnost.“

Holman nabídnutou ruku pevně stiskl. „Za kapitána i posádku vás vítám na palubě válečné lodi USS *Maine*.“

* * *

Mírný večerní pasát pohupoval lodí *Maine* kolem kotviště, až její oblá příď směřovala přímo k srdci Havany. Lodní hlídky byly za vánek vděčné, protože jim aspoň trochu ulevoval od nesnesitelného zápachu znečištěných vod.

A večerní vánek přinášel k lodi ještě něco – noční melodie ulic Havany, honky-tonk z přístavních barů, hlasy smějících se chodců z nedalekého mola Malecón, rachot koňských kopyt a řinčení povozů manévrujících úzkými uličkami. Zvuky pulzujícího života byly pro námořnickou posádku *Maine* bolestnou připomínkou toho, že od příjezdu před třemi týdny ještě ani jednu nedostala dovolení opustit loď. *Maine* byla vyslána na ochranu americké ambasády po povstání španělských loajalistů, kteří protestovali proti americké podpoře kubánských rebelů vzbouřených proti despotickému španělskému režimu.

Dveře Boydovy kajuty se otřásly pod hlasitým zaklepaním a poté se v nich objevil poručík Holman v zářivé modré uniformě, která jako by dokázala zázračně vzdorovat zdejšímu nesnesitelnému vlhku.

Holman se lehce uklonil. „Kapitán vítá, že jste přijal jeho pozvání na dnešní společnou večeři.“

„Děkuji vám, poručíku. Vedte mě, prosím.“

Horká koupel a dlouhé odpolední zdřímnutí Boyda osvěžily. Kráčel sebevědomým krokem člověka, který se dokáže vzepřít nepřízni osudu. Měl na sobě oděv do terénu, teď už ale vyčištěný a doplněný smokingem vypůjčeným od Holmana. Rozčileně si povytahoval rukávy, kterým na jeho protáhlých pažích chybělo dobrých pár centimetrů.

Došli do malé důstojnické jídelny u zadní paluby. Uprostřed místnosti, za prostřeným stolem zářícím bílým porcelánem a stříbrnými příbory, už seděl kapitán lodi *Maine*.

Charles Sigsbee byl svědomitý muž logického uvažování, kterého si námořnictvo vysoce cenilo pro jeho vůdcovské vlastnosti. Díky kulatým brýlím a pečlivě zastřiženému knírku připomínal spíš bankovního úředníka než kapitána bitevní lodi. Vstal, a zatímco je Holman formálně představoval, přivítal Boyda lehce netrpělivým pohledem.

Všichni tři muži se usadili kolem stolu a ihned se objevil palubní číšník se silným vývarem. Malého psíka, který se tiskl kapitánovi k noze, Boyd ignoroval.

Sigsbee se otočil na Boyda: „Doufám, že vám ubytování na palubě *Maine* vyhovuje.“

„Je více než dostatečné,“ odvětil zdvořile Boyd. „Jsem vám vděčný za vaši laskavost, se kterou jste mě přijali na loď takto na poslední chvíli. Nedokážu ani vyslovit, jak překrásná mi *Maine* připadala, když jsem ji dnes ráno poprvé spatřil.“

„Obávám se, že na pohodlí ani na hosty nejsme zařízeni,“ odpověděl Sigsbee. „Účelem naší přítomnosti v Havaně je sice transport ohrožených Američanů, ale zdá se, že od našeho příjezdu se situace poněkud uklidnila. Musím se přiznat, že jsem byl překvapen, když jsem od konzula obdržel zprávu, abychom vás přijali na palubu a dopravili zpět do Spojených států – a to bez jakéhokoli vysvětlení.“

Boyd si povzdychl. „Místní konzul je náš rodinný přítel z Virginie, který byl tak laskav, že se do věci vložil. Nicméně nijak nepřeháním, když vám řeknu, že jsem se ocitl ve vážném ohrožení života.“

„Poručík Holman mě informoval, že jste antropolog z Yaleovy univerzity.“

„Ano, specializuji se na domorodé karibské kultury. Právě jsem dokončil zimní terénní program na Jamajce a pak mě potkala neplánovaná zájízďka na Kubu.“

Číšník odnesl prázdné misky od polévky a vrátil se s talíři grilované ryby. „Ta bedna, kterou jste přivezl,“ vmísil se Holman, „pochází z vašich vykopávek?“

Boyd přikývl.

„Nechtěl byste nám po večeři předvést svůj artefakt a vysvětlit jeho význam?“ nadhodil kapitán.

Boydovi se napjaly svaly. „Raději bych s tím počkal, až vyplujeme na moře,“ pronesl ztišeným hlasem.

„Jak jste se vůbec dostal do Havany?“ zeptal se Holman.

„Před dvěma týdny jsem odjel z jamajské Montego Bay na parníku *Orion*, jenž směřoval do New Yorku. Krátce po vyplutí se však na lodi objevily problémy s kotlem. Byli jsme proto nuceni zajet do Cárdenas, kde museli pasažéři

vystoupit. Řekli nám, že se zdržíme nejméně tři týdny, dokud se loď neopraví. Proto jsem se rozhodl, že se vydám po souši do Havany. Doufal jsem, že tam chytím nějakou loď na Key West. A tehdy začaly moje potíže.“

Sigsbee a Holman v očekávání dalšího vyprávění počkali, až se Boyd napije vody.

„Byl to ten Španěl, Rodriguez,“ řekl a oči se mu rozšířily potlačovaným vztekem.

„Rodriguez?“ opáčil Holman.

„Je to archeolog z Madridu. Shodou okolností se objevil na Jamajce a navštívil náš tábor. Někdo ho na můj objev musel upozornit. A pak se najednou objevil na *Orionu* – hlídal mě na každém kroku. Nebyla to žádná náhoda.“ Hlas se mu zachvěl: „Nemám pro to žádný důkaz, ale jsem přesvědčen, že tu loď nějak porouchal on.“

Kapitán se zakabonil: „A co se tedy stalo po vyloďení v Cárdenasu?“

„Cestoval jsem se dvěma studenty a svým odborným asistentem Royem Burnsem. Koupili jsme v Cárdenasu mezka a vůz a naložili na něj bednu i své věci. Dalšího dne jsme se vydali do Havany, ale hned v noci nás v našem táboře přepadli.“

Po očích mu nad bolestnými vzpomínkami přejel nepřítomný stín.

„Napadla nás skupina ozbrojenců na koních. Mě a Burnse pořádně zbili a zmocnili se vozu. Pak se na ně jeden z mých studentů vrhnul s nožem. Ti ďáblové ho pobodali mačetou a po něm rozsekali i jeho kolegu. Ti chlapci neměli nejmenší šanci.“

„Byli to španělští vojáci?“ zjišťoval Sigsbee.

Boyd pokrčil rameny: „Byli ozbrojení a měli uniformy, ale připadalo mi to jako povstalecká výbava. Uniformy byly bez insignií.“

„To byli zřejmě Weylerovci,“ poznamenal Holman. Extrémistická frakce zůstávala věrná španělskému guvernérovi generálu Valerianu Weylerovi, který nedávno opustil Kubu po brutálním potlačení kubánských rebelů.

„Snad,“ řekl Boyd. „Byli dobře vybavení, ale jako vojáci nevypadali. Zjistili jsme, že se utábořili ve vesnici jménem Picadura. Burns a já jsme byli odhodlaní získat artefakt nazpět a pronásledovali jsme je do tábora. Burns zahájil palbu, aby odvrátil jejich pozornost, a já jim mezitím vyplašil koně a zmocnil se povozu. Burns dostal kulku do hrudi. Musel jsem ho nechat...“ Hlas se mu vytratil v návalu hořkosti.

„Jel jsem s vozem, jak nejrychleji to šlo, celou noc, a nakonec jsem jim ujel. Za úsvitu jsem ukryl vůz do džungle a šel hledat něco k jídlu pro sebe i pro mezka. Tři dny jsem se vyhýbal jejich hlídkám, cestoval jsem jen v noci a po cestách, o kterých jsem doufal, že mě dovedou do Havany.“

„Je pozoruhodné, že jste se jim dokázal vyhnout,“ řekl Sigsbee.

„Nakonec nedokázal,“ zavrtěl Boyd hlavou. „Našli mě čtvrtého dne. Prozradilo mě hýkání mezka. Byla to jen malá hlídka, čtyři muži. Zahnali mě k vozu a právě zvedali pušky, když se z džungle ozvala salva. Španělé všichni do jednoho popadali k zemi. Byla to banda kubánských vzbouřenců, kteří náhodou tábořili nedaleko odtud a uslyšeli křik.“

„Nepokusili se vám ukrást artefakt?“ podivil se Holman.

„Zajímaly je jen zbraně těch mrtvých Španělů. Chovali se ke mně jako ke *compadre* – zřejmě jim stačilo, že jsem stál proti Španělům. Doprovodili mě až na předměstí Havany.“

„Slyšel jsem, že kubánští rebelové sice nemají výcvik, ale jsou to tvrdí protivníci,“ prohodil Sigsbee.

„Tak to mohu potvrdit,“ přikývl Boyd. „Když byla pobita španělská hlídka, zbylý španělský kontingent sloučil své lidi a začal nás hledat, aby se pomstil. Kubánci po nich neustále stříleli a obtěžovali je, aby je zpomalili. Když jsme dorazili na předměstí Havany, Kubánci se rozptýlili, ale jeden z nich mým jménem kontaktoval ambasádu. Jejich nejlepší bojovník mě doprovodil až k vodě, porídil člun a pomohl mi doplnout na *Maine*.“

„Šťastná shoda okolností,“ pousmál se Sigsbee.

„Kubánští rebelové projevíli, jak obrovskou nenávist chovají ke Španělům a jak jsou vděční za ozbrojenou pomoc, kterou jim naše země poskytuje. Prosili mě o další zbraně.“

„Beru to na vědomí.“

„Kapitáne,“ oslovil ho Boyd naléhavě, „za jak dlouho vyplujete z Havany?“

„Zatím to nedokážu říct, ale jsme tu už tři týdny a zdá se, že místní nepokoje odezněly. Později tohoto měsíce máme nějaké povinnosti v New Orleans, kterých, jak pevně věřím, se stihneme zhostit. Očekávám, že rozkazy ohledně našeho odjezdu přijdou během příštích několika dnů.“

Boyd přikývl: „Pro dobro nás všech doufám, že to bude co nejdříve.“

Holman se zasmál: „Doktore Boyde, nemusíte si dělat starosti. V Havaně nenajdete bezpečnější místo než *Maine*.“

Po večeri si Boyd na zadní palubě s důstojníky vykouřil doutník a pak se navrátil do své kajuty. V hlavě mu hlodal neodbytný neklid. Nebude se cítit v bezpečí, dokud *Maine* nenechá přístav v Havaně daleko za zádi. Kdesi hluboko v mysli doteď slyšel, jak na něj hlasy Roye Burnse a dvou mrtvých studentů křičí z nebes varování.

Nemohl usnout, a tak si vylezl na hlavní palubu a zhluboka se nadechl vlhkého nočního vzduchu. Někde poblíž mostu právě zvon odbíjel půl desáté. Na druhém konci přístavu se právě rozjíždělo divoké hýření slavností Mardi Gras. Boyd si nevšímal hluku a pozorně se zadíval přes zábradlí na klidné černé vody pod sebou.

K bitevní lodi se přiblížil malý lehký člun a vysloužil si ostrou výstrahu od jednoho z důstojníků na palubě. Jediný člen jeho posádky, otrhaný rybář, zamával na důstojníka poloprázdnou lahví rumu a zakřičel jakousi nesrozumitelnou odpověď, načež začal s lodkou manévrovat pryč.

Boyd sledoval, jak loďka obeplouvá před *Maine*, a vtom zaslechl z vody kovové zvonění. Do trupu lodi narážela nějaká bedna nebo malý prám. Dřevěný předmět se kymácel kolem lodi, jako by ho něco pohánělo. Boyd si ho pozorněji prohlédl a uvědomil si, že ho za sebou táhne rybářská loďka.

Útroby se mu sevřely hrůzou. Otočil se k můstku a z plných plic zařval na hlídkujícího důstojníka: „Důstojník na palubu! Důstojník na palubu!“

Potom se kdesi pod lodí ozvala tlumená rána a poblíž přidi vytryskl z hladiny malý gejzír vody. Boyd ucítil, jak jeho srdce dvakrát udeřilo, a pak nastala kolosální exploze.

Yaleský profesor byl odmrštěn na pažení, zatímco celá přední polovina lodi vybuchla jako rozzuřená sopka. Ocel, kouř i plameny vystřelovaly vysoko na nebe a nesly s sebou roztrhaná těla desítek členů posádky. Boyd si uvědomil prudkou bolest v rameni, když palubu kolem něj zasypal déšť kovových úlomků. Odnikud náhle přiletěl přední strážní koš a několik metrů od něj se roztrhl v hromadu trosek.

Boyd se vyškřábal na nohy a instinktivně se začal belhat dopředu přes palubu, která se začínala naklánět. V uších mu zvonilo tak hlasitě, že ani neslyšel křik námořníků uvězněných v podpalubí. Jediné, na čem záleželo, byla relikvie. V rudé záři ohnivého inferna uprostřed lodi se vrávoravým krokem vydal k bedně. Jako zázrakem unikla zkáze a nepoškozená ležela mezi pomačkanými zbytky ventilátoru.

Nyní jeho pozornost upoutal kolesový parník, který se rychle přibližoval k lodi. Loď na parní pohon obeplula potápějící se bitevní loď, svižně se otočila a přirazila k trupu *Maine*. Bez jediného zvuku se na palubu vyhoupla trojice mužů v tmavém oblečení.

Boyd si myslel, že jde o záchrannou čet, až do chvíle, kdy se jim kulhavým krokem postavil do cesty jeden z námořníků *Maine*, mechanik v sežehlém, kouřící uniformě, který před výbuchem držel stráž. Jeden ze tří mužů se na něj vrhl, vrazil mu do boku nůž a jeho svíjející se tělo shodil přes zábradlí.

Boyd byl tak šokovaný, že nedokázal včas zareagovat. Teprve po chvíli mu došlo, co to celé znamená. Ti muži jim nepřišli na pomoc; patřili k Rodriguezovi. Přišli si pro artefakt.

Archeolog se dobelhal zpátky k bedně a otočil se čelem k útočníkům. O pažení byla opřená lopata, kterou náraz vyhodil z jednoho z uhelných zásobníků. Boyd ji popadl.

První útočník se ohnal zakrváceným nožem, v němž se zaleskl odraz šířícího se požáru.

Boyd se rozmáchl lopatou.

Útočník se pokusil uskočit, ale voda, která mu už vířila pod nohama, jeho pohyby zpomalila. Boyd ho lopatou zasáhl do lícní kosti. Útočník zaúpěl a padl na kolena, ale jeho dva kumpány to nezpomalilo. Vrhli se na Boyda dříve, než se stačil znovu rozmáchnout, a lopatu mu vykopli z ruky. V rukou jednoho z nich se objevila těžká pistole, která vzápětí vystřelila Boydovým směrem.

Kulka ho zasáhla do levého ramene. Archeolog upadl po zádech, muži ho obešli a uvolnili lana zajišťující bednu s artefaktem.

„Ne!“ křičel Boyd, když začali bednu táhnout po potápějící se palubě.

Znovu z posledních sil vstal a na slábnoucích nohách vyrazil za nimi. Muži ho ale ignorovali. Svrhli bednu přes palubu rovnou do náručí několika mužů v nákladním člunu. Jednomu z nich halil tvář klobouk se širokou krempou, ale Boyd si byl přesto jistý, že je to Rodriguez.

Boyd už byl malátný ze ztráty krve, ale přesto se pokusil vrhnout na nejbližšího z mužů. Malý podsaditý chlap se studenými černými očima popadl Boyda za ruku. Než ho ale stihl srazit k zemi, něco se stalo. Přes tvář mu přeběhl mdlý, rozostřený stín a jeho zrak se obrátil vzhůru.

O zlomek vteřiny později muž nenávratně zmizel pod nesmírnou masou jednoho ze dvou lodních komínů, jenž se ulomil hned u základny a zřítíl jako podtátá sekvoje. Útočníka komín rozdrtil, zato Boyda pouze postrčil. Pod jeho

nesmírným objemem mu však zůstala uvězněná noha a poutala ho s nyní už potápějící se palubou.

Ze všech sil se snažil osvobodit, ale břemeno bylo příliš těžké. Loď ho stahovala pod vodu. Bojoval o vzduch, vystrkuje hlavu nad stoupající hladinu a hltaje co největší doušky vzduchu, aby se znovu pokusil uvolnit uvězněnou nohu.

Cítil, jak se loď pod ním zakymácela a kýl se začal přibližovat ke dnu. Plameny na přídi olizovaly sklady munice, takže se kolem Boyda ozývaly sporadické výbuchy. A potom se příď vydala na pomalou a neodvratnou cestu na dno.

Boyd cítil, že se loď potápí, a naposledy ze všech sil zabojoval o doušek vzduchu. Jeho poslední pohled směřoval ke kolesovému parníku s bednou pevně usazenou na zadní palubě, který se rychle vzdaloval směrem k přístavu.

Potom ho *Maine* stáhla s sebou do temných hlubin.

I. ČÁST

TAJEMNÉ PROUDY

ČERVEN 2016

ZAVALITÁ DŘEVĚNÁ RYBÁŘSKÁ LOĎ BYLA NABARVENÁ SVĚTÁCKOU KOMBINACÍ brčálově zelené a citronově žluté barvy. Dokud byly barvy čerstvé, dodávaly lodi atmosféru šťastné bezstarostnosti. Ale to už bylo skoro před dvaceti lety. Působení slunce a moře z ní dojem vitality smylo a zanechalo lodi na zlověstné mořské hladině jen vzhled bledé bezkrevnosti.

Dva jamajští rybáři pracující na *Javině* si však s jejím zchátralým zevnějškem dělali pramalé starosti. Momentálně je zajímalo jen to, jestli je čadící motor doveze až k domovskému ostrovu dříve, než voda z děr v trupu stihne zaplavit lodní pumpu.

„Rychle s tou návnadou, dokud tuňáci berou.“ Starší muž postával na zádi a ručně rozprostíral po boku dlouhý provaz.

„Klídek, strejdo Desmonde.“ Mladší muž bral malé kousky makrely a napichoval je na řádku rezavých, ručně vyráběných háčků. „Slunce je nízko, ryby u břehu budou brát dál.“

„Slunce na návnadu nečeká,“ hrábl Desmond po laně s návnadami, přehodil ho přes bok lodi a konec připevnil k úvazníku na zábradlí. Došel ke kormidelně, aby pohnul s plynovou pákou, ale místo toho se zarazil a nastražil uši. Nad starým dieselovým motorem lodi se neslo podivné hluboké dunění, připomínající hřmění hromu.

„Co to je, strejdo?“

Desmond zavrtěl hlavou. Všiml si, že ve vodě na levoboku se začíná rýsovat nějaký velký kruhovitý útvar. *Javina* zaskřípěla a zanaříkala pod neviditelným nárazem podvodní tlakové vlny. Nedaleko od ní vybuchla na hladině zpěněná

koule bílé vodní tříště a rozprskla se několik metrů nad hladinou. Doprovázelo ji bublající soustředné vlnění, které se začalo šířit po hladině. Obklopilo malou rybářskou loď a prudce ji rozkymácelo. Desmond se rychle chytil kormidla, aby neupadl.

Jeho synovec zavrával do strany, oči vytřeštěné úžasem. „Co to je?“ „Něco pod vodou.“ Desmond se chopil kormidla, až mu zbělely klouby na rukou, zatímco loď se nebezpečně nakláněla ke straně.

Loďka se chvíli potácela na hranici převržení a pak, jakmile je vlna minula, se narovнала. *Javina* se zase usadila na klidném povrchu, zatímco vířící kruhová vlna se sunula dál od ní.

„To bylo šílené!“ vykřikl synovec a podrbal se na hlavě. „Co se to tam sakra děje?“ Rybářská loďka byla vzdálená přes třicet kilometrů od Jamajky. Pobřeží ostrova se dalo na obzoru spíš tušit než vidět.

Desmond pokrčil rameny a nasměroval loď směrem od epicentra vzdalující se erupce. Odešel z přídě. „Koukni na ty lodě. Určitě hledají ropu.“

Asi dva kilometry od *Javiny* plula velká průzkumná loď za menším oceánským člunem. Před lodí se zlehka pohupovala oranžová motorová loď pro posádku. Všechny tři se blížily rovnou k *Javině* – anebo, přesněji řečeno, k místu podvodní exploze.

„Strejdo, jak se můžou jen tak prohánět v našich vodách a odpalovat tu nálože?“

Desmond se pousmál. „Když máš takhle velkou loď, můžeš si plout, kam se ti zachce.“

Jak se malá armáda přibližovala, ve vodě kolem *Javiny* se začaly z hlubin vynořovat útržky různých věcí, včetně kusů mrtvých ryb a mořských tvorů roztrhaných obří explozí.

„Tuňák!“ zvolal synovec. „Zabili nám tuňáka.“

„Najdeme si jiného,“ zamumlal Desmond s očima upřenýma na blížící se průzkumnou loď. „Asi bychom se měli raději ztratit.“

„To teda ne – ne dokud jim neřeknu, co si o tom myslím.“

Synovec se natáhl, energicky otočil kormidlem a zamířil s *Javinou* k velké lodi. Modrá loď zaznamenala změnu kurzu, vyrazila dopředu a za pár minut byla u nich. Dva snědí muži na lodi nevypadali jako Jamajčani, což se jen potvrdilo, když promluvili podivně zbarvenou angličtinou.

„Teď odtud musíte odplout,“ oznámil lodivod.

„Tohle jsou naše loviště,“ prohlásil synovec. „Podívejte se kolem sebe. Zabili jste nám všechny ryby. Dlužíte nám za ušlý zisk.“

Lodivod na ně zíral bez sebemenšího náznaku pochopení. Přiložil ke rtům vysílačku a stručně do ní něco pronesl. Bez dalšího slova k rybářům nastartoval motor a odplul s lodí pryč.

Mohutný černý trup průzkumné lodi dorazil k *Javině* o chvíli později a zahalil ji svým obřím stínem. Neohrožení rybáři začali rozzlobeně křičet na posádku mužů míhajících se na jejích palubách.

Ale zchátralé lodi, která se pohupovala pod nimi, nikdo z nich nevěnoval pozornost. Až do chvíle, kdy se u zábradlí objevili dva muži oblečení do lehkých khaki oděvů. Změřili si *Javinu* pohledem a potom zvedli k ramenům kompaktní útočné pušky.

Desmond vši silou strhl plynovou páku dopředu a zatočil kormidlem, ale vzápětí se ozvaly dvě duté rány. Jeho synovec s vytřeštěnými očima zíral na dva 40mm granáty vystřelené z granátometů připevněných k útočným puškám, které dopadly na palubu *Javiny* a odrazily se mu od nohou.

Pak celá kormidelna zmizela v jediné jasně rudé ohnivé kouli. Dým a plameny šlehaly k azurovému karibskému nebi nad *Javinou*, která se překulila za poškozeným kýlem. Vybledlá zelenožlutá loďka byla náhle černá jako uhlí a rychle se naklápěla.

Stará loď chvíli balancovala, jako by zaváhala, a pak bez rozloučení zmizela pod vlnami.

ČERVENEC 2016

MARK RAMSEY SI DOVOLIL LEHKÝ ÚSMĚV. KDYŽ UHÁNĚL KOLEM HLAVNÍ TRIBUNY, sotva dokázal ovládat pocit nezkrotné euforie. V nose ho šimral drsný pach benzínu a spálené gumy, zatímco do uší mu i přes řev automobilu doléhalo povzbuzování přihlížejícího davu. Jeho radost nepramenila pouze z nádherného pocitu závodění na okruhu; zámožného kanadského průmyslníka vzrušoval zejména fakt, že zaujal vedoucí pozici a do konce zbývají už jen dvě kola.

V závodním voze Bugatti typu 35 Grand Prix ve třídě veteránů na oválném okruhu představoval Mark nadějněho favorita. Lehké, čiperné modré francouzské Bugatti s ikonickým chladičem ve tvaru koňské podkovy bylo přece jedním z nejúspěšnějších závodních aut své doby. A přeplňovaný osmiválec Ramseye určitě nenechá vzadu za konkurenty.

Rychle se oddělil od skupinky rozmanitých veteránů, až na tmavě zeleného Bentleye, který se stále držel několik délek za ním. Těžké britské auto s otevřenou čtyřsedadlovou konstrukcí Le Mans se ale v nakloněných zatáčkách Old Dominion Speedway nemohlo malému Bugatti rovnat.

Ramsey věděl, že má vítězství v kapse. Vyjel z druhé zatáčky, dupnul na plynový pedál, prohnal se po rovince a už podruhé předjel Stutz Bearcat. Před očima se mu mihla bílá vlaječka, která signalizovala poslední kolo. Ramsey si dovolil letmý pohled stranou do davu, a tak si nevšiml, že nebezpečný Bentley ho začíná dohánět.

Přibrzdl a hned nato speciálním závodnickým pohybem nohy podřadil, aby Bugatti bezpečně, nízkým obloučkem provedl další zatáčkou. Robustnější Bentley byl nucen si víc najet, takže přišel o drahocenné metry. Když ale vyjel

ze zatáčky, s řevem prudce vyrazil kupředu. Auto vybavené turbokompresorem Rootes, který mu prostupoval přední klikovou skříní jako stříbrné beranidlo, zavyl, jak jeho řidič dupnul na plynový pedál a zařadil vyšší rychlost.

Ramsey pohlédl do zpětného zrcátka na přístrojové desce. Silnější Bentley už byl na dvě délky od něj a celé zrcátko teď vyplňovala impozantní oblá maska jeho chladiče. Ramsey držel nohu na plynu po celé rovince, tak dlouho, jak to jen šlo, v poslední chvíli tvrdě zabrzdil a vrhnul se s Bugatti do poslední zatáčky.

Bentley zase ztratil drahocennou rychlost, jak jeho řidič zabrzdil o něco dříve a pustil se do zatáčky zešířena. Pneumatiky mu zakvílely, jak se snažily udržet na zemi, a Bentley začal Bugatti znovu dohánět. Jeho řidič byl evidentně zkušený závodník. Dokázal z toho velkého démona vytřískat maximum.

Ramsey pevně sevřel volant a vlekl Bugatti zatáčkou. Tím, že zabrzdil příliš pozdě, ocitl se v zatáčce na nevýhodné trase. Měl co dělat, aby auto udržel na dráze, a do toho uslyšel další zakvílení Bentleye „Blowera“, který za ním začínal zrychlovat.

Bentley byl na trati hodně vysoko, ale řidič už mu srovnal kola, aby zakončil oblouček. Hned v okamžiku, kdy dokázal srovnat volant, už stál Ramsey zase celou vahou na plynovém pedálu. Ve chvíli, kdy vjížděli na cílovou rovinku, už ho ječící Bentley téměř dohnal a předkem byl na úrovni jeho zadního nárazníku.

Byl to klasický závěrečný souboj lehké finesy s hrubou silou. Motor Bugatti měl se svými 140 koňskými silami skoro o stovku méně než Bentley, ale britský kolos byl zase skoro o tunu těžší.

Obě auta se řítily rychlostí přes 160 kilometrů v hodině a rapidně se blížila k cíli. Ramsey viděl, jak se v cíli třepotá kostičkovaná vlajka, a cítil, jak mu buší srdce. Bugatti dosud vedlo, ale Bentley ho neustále doháněl. Oba veterány burácely bok po boku po závodní dráze jako dva mechaničtí dinosaurové moderní doby.

Těsně přes cílovou čárou hrubá síla zvítězila. Bentley na poslední chvíli poskočil dopředu a předstihl Bugatti o pár centimetrů. Když ho Bentley míjel, Ramsey přešel pohledem po jeho kokpitu. Řidič působil v okamžiku vítězství absolutně vyrovnaně, loket nenuceně opřený o dvířka. Navzdory tomu, co kázal protokol, se Ramsey rozjel přes závodíště, zatímco ostatní účastníci ještě obkroužili okruh, než zamířili do boxů.

Ramsey zaparkoval Bugatti vedle svého speciálně upraveného luxusního autobusu a rozhlédl se po štábu mechaniků, kteří hned začali kontrolovat auto a zvedat ho na krytý vlek. Zvědavě sledoval, jak nedaleko od něj zastavuje vítězný Bentley.

Britský vůz nenajel na žádný přívěs a nevrhnul se na něj žádný tým mechaniků. Na vítěze čekala jen přitažlivá žena se křtící skořicových vlasů, usazená na skládacím křesílku vedle krabice s náradím a přenosné chladničky.

Z Bentleye vylezl vysoký štíhlý muž a opětoval ženino vášnivé objetí. Sňal si závodnickou helmu a prsty si projel hustým porostem černých vlasů, jež lemovaly ostře řezanou, opálenou tvář. Muž se otočil na Ramseye, který se k němu blížil s napřaženou rukou.

„Gratuluji k vítězství,“ řekl Ramsey a snažil se v sobě potlačit zklamání. „To je poprvé, co mě a mé Bugatti někdo předjel.“

„Tenhle starý válečný oř v sobě na poslední chvíli našel ještě jiskru energie,“ poplálal řidič nárazník Bentleye. Jeho modrozelené oči téměř dokonale ladily s barvou vozu a jiskřily bystrostí, kterou Ramsey viděl v životě jen zřídka. Řidič vypadal jako člověk, který nejen jezdí, ale i žije na plný plyn.

Ramsey se usmál, protože mu bylo naprosto jasné, že to nebylo auto, ale řidič, kdo ho porazil.

„Jmenuji se Mark Ramsey.“

„Dirk Pitt,“ odpověděl řidič. „A tohle je moje žena Loren.“

Ramsey si potřásl rukou s Loren a všiml si, že zblízka je ještě atraktivnější.

„Vaše Bugatti mě fascinuje,“ řekla. „Na svou dobu to bylo úžasné elegantní auto.“

„Taky je radost ho řídit,“ odvětil. „Tohle auto vyhrálo v roce 1928 Targa Florio.“

Během jejich rozmluvy Markův tým mechaniků naložil francouzský vůz dozadu do taháče. Loren poznala logo natištěné na jeho boku – logo rudého medvěda grizzlyho s krumpáčem mezi zuby.

„Mark Ramsey..., vy jste ředitel Důlní a průzkumné společnosti Bruin.“

Ramsey se na Loren podíval úkosem: „Ve Státech mě příliš mnoho lidí nezná.“

„Nedávno jsem se zúčastnila delegace, která procházela vaše zlaté doly na řece Thompson v Britské Kolumbii. Zapůsobilo na nás, s jakou ohleduplností vůči životnímu prostředí celá ta operace probíhá.“

„Důlní průmysl má dost nechvalnou minulost, ale není žádný důvod, aby se to nezměnilo. Vy jste kongresmanka?“

„Zastupuji sedmý okrsek státu Colorado.“

„Ale jistě, kongresmanka Loren Smithová. Obávám se, že během návštěvy americké kongresové delegace jsem byl mimo město. Bohužel, musím dodat. Co vás na mých dolech zajímalo, smím-li se zeptat?“

„Sloužím ve sněmovním podvýboru pro životní prostředí a momentálně hledáme nové cesty, jak hospodařit s našimi přírodními zdroji.“

„Dejte mi prosím vědět, pokud se objeví nějaká možnost, jak bych mohl pomoci. Neustále hledáme nové bezpečné způsoby těžby.“

„To je od vás velmi hezké.“

Pitt složil Lorenino skládací křesílko a naložil ho dozadu do Bentleye. „Pane Ramsey, nechťel byste se k nám připojit na večeři?“

„Obávám se, že budu muset chytit letadlo do Miami, kde se mám sejít s klienty. Snad příště, až se ocitnu ve Washingtonu.“ Podíval se na Pitta s výzvou v očích: „Rád si s vámi a vaším Bentleyem dopřeju další kolo.“

Pitt se usmál: „Dostat mě za volant nedá nikdy mnoho přemlouvání.“

Pitt nasedl do Bentleye a nastartoval. Loren si za okamžik přisedla vedle něj.

Ramsey zavrtěl hlavou: „Vy nemáte vlek?“

„Tenhle Bentley je stejně dobrý na silnici jako na závodní dráze,“ zazubil se Pitt a rozjel se. Ramsey se díval, jak mu ještě oba zamávali.

Loren se otočila na Pitta a usmála se: „Řekla bych, že tvůj štáb na pana Ramseye moc velký dojem neudělal.“

Pitt natáhl ruku a pohladil svou ženu po koleni: „O čem to mluvíš? Mám tu nejsvůdnější šéfku štábu na planetě.“

U brány si vyzvedl trofej a potom opustili areál závodní dráhy ve virginském Manassasu. Minuli nedaleký pomník bojiště z občanské války, pak Pitt najel na mezistátní dálnici 66 a vydal se přímoú čarou směrem k Washingtonu, D. C. Na nedělní odpoledne byla doprava celkem řídká, takže mohl jet maximální povolenou rychlostí.

„Zapomněla jsem ti říct,“ překřikla Loren řev otevřeného auta, „že když jsi závodil, volal mi Rudi Gunn. Potřebuje si s tebou promluvit o situaci v Karibiku, kterou teď sleduje.“

„Nemohlo to počkat do zítřka?“

„Volal z kanceláře, takže jsem mu řekla, že se u něj zastavíme cestou domů.“ Loren se na manžela usmála; věděla, že jeho nezájem je jen předstíraný.

„Když myslíš.“

Pitt minul předměstí Rosslyn, zatočil na George Washington Parkway a vydal se po ní na jih kolem řeky Potomac. Impozantní Lincolnův památník z bílého mramoru se ještě leskl ve slábnoucím slunečním světle, když Pitt odbočil ke vchodu čnící zelené prosklené budovy. Projel s Bentleyem kolem strážní

budky a zaparkoval v podzemní garáži poblíž výtahu, kterým se nechali vyvézt až do desátého patra.

Vstoupili do hlavního stanu Národní podmořské a námořní agentury NUMA, federální agentury pověřené správou moří. Jako ředitel NUMA šéfoval Dirk Pitt rozsáhlému štábu mořských biologů, oceánografů a geologů, kteří monitorovali oceány s pomocí flotily výzkumných lodí rozmístěných po celé zeměkouli. Dál agentura využívala oceánských bójí, podvodních kluzáků, a dokonce i malé flotily letadel, které všechny byly napojeny na sofistikovanou satelitní síť, jež umožňovala nepřetržitý monitoring počasí, stavů moře, dokonce i ropných skvrn, a to prakticky v reálném čase.

Dveře výtahu se otevřely do moderního prostoru, kde sídlilo vysoce výkonné agenturní počítačové oddělení. Za vysokou obloukovou stěnou, před kterou se Loren s Pittem ocitli, se s tichým hukotem ukrýval superpočítačový systém IBM Blue Gene. Na stěně se rozprostíralo ohromné zobrazovací zařízení, ze kterého zářil nejméně tucet barevných grafik a diagramů.

U centrálního ovládacího pultu před videostěnou pracovali dva muži. Menší z nich, šlachovitý chlapík v brýlích s kostěnými obroučkami, si Loren a Pitta všiml jako první a vyskočil, aby je přivítal.

„Dobře že jste se mohliavit,“ pozdravil je Rudi Gunn s úsměvem. Byl to bývalý námořní velitel, který na Námořní akademii exceloval jako nejlepší z ročníku a nyní pracoval u Pitta jako zástupce ředitele. „Jak se dařilo na závodech?“

„Řekl bych, že starý W. O. Bentley by na mě byl dneska hrdý,“ usmál se Pitt. „Co vás, chlapci, přivedlo do kanceláře teď v neděli?“

„Máme starosti s Karibikem. Hiram by ti řekl víc, ale zdá se, že jižně od Kuby se objevila skupina neobvyklých mrtvých zón.“

Trojice přistoupila k ovládacímu pultu, kde seděl ředitel počítačových zdrojů NUMA Hiram Yaeger a něco ťukal do klávesnice.

„Dobré odpoledne, pane a paní Pittovi,“ pozdravil, aniž by zvedl oči. „Prosím, posadte se ke mně.“

Yaeger, zapálený nonkonformista, měl dlouhé vlasy svázané do ohonu a byl oblečený, jako by právě vylezl z motorkářského baru. „Nerad vás ruším o víkendu, ale s Rudim jsme měli za to, že by vás mohlo zajímat, co jsme dnes objevili na satelitních snímcích.“

Ukázal na horní roh videostěny, kde se rozkládal veliký satelitní snímek Mexického zálivu a Karibského moře. „Tohle je standardní fotografický pohled. A teď vám ukážu digitálně vyčištěný snímek.“

Objevila se druhá fotografie, která tu původní překryla směsicí zářivých barev. Podél východního pobřeží Mexického zálivu vystupoval jasně rudý obloukový pás.

„Co znamená ta rudá linie?“ zeptala se Loren.

„Mrtvá zóna, soudě podle její intenzity, někde u řeky Mississippi,“ odpověděl Pitt.

„Přesně tak,“ souhlasil Gunn. „Satelitní zobrazování umí detekovat změny v odrazech světla od hladiny oceánu, které vypovídají o obsahu organických látek ve vodě. Moře u řeky Mississippi tvoří přímo učebnicovou mrtvou zónu. Bohatství živin v řece, které pocházejí z hnojiv a dalších naplavených chemikálií, vede k výbušnému růstu planktonu – říká se tomu vodní květ. Ten ale vyčerpává kyslík obsažený ve vodě, což vede k hypoxickým podmínkám, které zabijí veškerý život v moři. Oblast u delty Mississippi je klasická mrtvá zóna, která dělá vědcům starosti už mnoho let.“

Loren hleděla na dlouhá purpurová pásma v pobřežních vodách od Texasu po Alabamu. „Netušila jsem, že jsou tak agresivní.“

„Jejich intenzita se koncentruje hlavně na deltu,“ odpověděl Gunn, „ale následky pak sahají mnohem dál.“

„To je sice pěkné,“ namítl Pitt, „ale o mrtvé zóně u Mississippi víme už léta.“

„Promiňte, šéfe,“ odvětil Yaeger, „ale zaujala nás oblast o kousek jižněji odtud.“

Ukázal na trojici rudohnědých skvrn ve vodách severozápadně od Jamajky. Rozprostíraly se v nepravidelné linii od Kajmanských ostrovů až téměř k západnímu výběžku Kuby.

Yaeger ťuknul do klávesnice a oblast přiblížil. „Máme tu podivnou sérii mrtvých zón, které se navíc objevily dost náhle.“

„Co znamená ta kaštanová barva?“ ptala se Loren. „A proč jsou ty skvrny směrem na severozápad čím dál tmavší?“

„Zdá se, že jde o další masivní nárůst fytoplanktonu,“ vysvětloval Gunn, „ale v daleko větší intenzitě, než jakou známe z delty Mississippi. Vyrostl hodně rychle, ale může mít poněkud přechodnou povahu.“ Kývl na Yaegera, který vyvolal další sérii satelitních snímků.

„Tohle je něco jako časosběrný pohled,“ řekl, „počínaje dobou asi před třemi měsíci.“

Na první fotografii nebylo nic neobvyklého. Na dalším obrázku už bylo vidět jasně zbarvené místo a na následujících fotkách už bylo několik tmavě rudých skvrn. S objevením každé další mrtvé zóny předchozí místa lehce vybledla.

„Dochází tam k nějakému intenzivnímu vlivu, který se postupně rozřeďuje, ale brzy ho následuje další na jiném místě. Jak vidíte, zdá se, že to postupuje od jihovýchodu k severozápadu.“

Pitt si skupinu mrtvých zón zvědavě prohlížel. „Podivné na tom je, že jsou tak vzdálené od pevniny. Nemůže to být následek znečištění od úniků do řeky.“

„Přesně,“ řekl Gunn. „Vůbec to nedává smysl.“

„Je možné, že někdo vyhazuje do moře jedovatý odpad?“

„Možné to je,“ přikývl Gunn, „ale proč by někdo jezdil na všechna ta místa? Kdyby někdo ilegálně vyhazoval odpad do moře, asi by to dělal pořád tamtéž.“

„Nás na tom zaujalo množství uhynulých ryb a evidentní postup těch anomálií směrem k Mexickému zálivu. Narazili jsme na nespočet mediálních zpráv z Jamajky, Kajmanských ostrovů, a dokonce i Kuby, které informují o obrovských počtech mrtvých ryb a mořských živočichů vyplavovaných na břeh mnoho mil od těchto viditelných zón. Nemůžeme říct jistě, že tu existuje souvislost, ale pokud ano, mohou být dopady daleko akutnější, než se zdá z těchto snímků.“

Loren se očima vrátila zpátky k Louisianě: „Pobřeží Zálivu si po olejové skvrně British Petroleum další ekologickou katastrofu nemůže dovolit.“

„Přesně to nám dělá starosti,“ přitakal Gunn. „Pokud nám tyhle mrtvé zóny raší po Mexickém zálivu tím tempem a v takové intenzitě, jakou tady vidíme, může to mít naprosto zničující následky.“

Pitt přikývl. „Budeme muset přijít na to, co je vytváří. Co nám k tomu mohou říct naše hydrografické bóje?“

Yaeger vyvolal další obrazovku, která ukazovala globální schéma. Mapa byla posetá stovkami drobných blikajících světýlek, z nichž každé zastupovalo jednu mořskou bóji NUMA umístěnou někde na světě. Bójky propojené se satelity měřily teplotu vody, salinitu a stavy moře a údaje z nich se neustále stahovaly do Yaegerova počítače. Yaeger přiblížil oblast Karibiku a objevilo se několik desítek bójí. Žádná z nich však neležela v blízkosti mrtvých zón.

„Obávám se, že bezprostředně kolem těch míst žádné nemáme,“ řekl Yaeger. „Kontroloval jsem ty nejbližší, ale neukazovaly nic neobvyklého.“

„Budeme muset získat údaje přímo na místě,“ shrnul Pitt. „Co naše výzkumné lodě?“

„Nejbližší bude zřejmě *Sargasové moře*.“ Yaeger přepnul obrazovku na flotilu výzkumných lodí NUMA.

„Je u ostrova Key West a pomáhá při projektu Podmořských technologií, který vede Al Giordino,“ řekl Gunn. „Mám mu zavolat a pověřit loď vyšetřováním?“

Yaeger zakoulel očima: „Al bude nadšený.“

Pitt nespouštěl zrak z mapy: „Ne, to nebude nutné.“

Loren se podívala svému muži do tváře a okamžitě věděla, kolik uhitlo.

„Ale ne,“ zaúpěla a zavrtěla přitom hlavou. „Už je tu zase vábení hlubin.“

Pittovi nezbylo než se na svou ženu usmát.

3

OSLAVA VÝROČÍ REVOLUCE SE CHÝLILA KE KONCI. UŽ TO BYLO TŘIAŠEDESÁT LET od chvíle, kdy Fidel Castro se skupinou vzbouřenců zaútočil na armádní kasárna v Santiagu a položil tak základ definitivního svržení kubánského vůdce Fulgencia Batisty. V těchto dnech se ale zdálo, že není co slavit. Hospodářství bylo stále v troskách, potravin byl nedostatek a technologický pokrok, který zaplavil zbytek světa, jako by zemi kompletně minul. A k tomu všemu se začaly už zase množit dohady, že *El Comandante* už dlouho nevydrží.

Alphonse Ortiz dopil mojito, tento večer už šesté v pořadí, a vrávoravým krokem se vydal k východu ze stylově zařízeného apartmánu.

„Už jste na odchodu? Tak brzy?“ zeptala se hostitelka dnešního večírku, která ho přistihla u dveří. Manželka ministra zemědělství byla baculatá žena s tváří ukrytou pod tlustou vrstvou make-upu.

„Musím být čerstvý na zítřejší projev na Martího letišti. Budu tam velebit jeho nedávné rozšíření. Je tu někde Escobar?“

„Právě se snaží umocnit svůj vliv na ministra obchodu,“ pokývla směrem k manželovi, jenž postával na opačné straně místnosti.

„Prosím, pozdravujte ho ode mě. Byl to krásný večírek.“

Žena mu jeho falešný kompliment oplatila úsměvem. „Jsme rádi, že jste se k nám přidal. Hodně štěstí při zítřejším projevu.“

Ortiz, velmi vážený viceprezident mocné kubánské Státní rady, se poněkud nejistě uklonil a vyšel ze dveří. Pět hodin nucené konverzace s polovinou kubánského vládního kabinetu v něm probudilo žízeň po čerstvém vzduchu. Volným tempem seběhl tři křídla schodiště, přešel stroze zařízenou halu a vykročil ven na ulici. Uvítal ho poryv teplého vzduchu a zvuky bujarých oslav státního svátku.

Ortiz vykročil po polorozpadlém chodníku a zamával na zaparkovaný černý sedan. Auto rozsvítilo reflektory a Geely čínské výroby zastavilo u obrubníku. Ortiz otevřel zadní dveře a zhroutil se na zadní sedadlo.

„Odvez mě domů, Roberto,“ řekl vrásčitému muži za volantem.

„Byla oslava příjemná, pane?“

„Asi jako migréna. Pitomí blázni, co se snaží opakovat minulost. Nikdo v naší vládě se neobtěžuje přemýšlením o budoucnosti.“

„Prezident podle mě ano. Líbí se mu vaše uvažování. Jednoho dne se ocitnete na jeho místě.“

Ortiz věděl, že tato možnost tady je. Existoval krátký seznam potenciálních nástupců čekajících, až Raúl Castro v roce 2018 odejde z úřadu, a věděl také, že na tom seznamu figuruje i jeho jméno. To byl ostatně jediný důvod, proč se oslavy výročí revoluce zúčastnil a snažil se být milý na ostatní ministry současné vlády. Když jde o politiku, spojenců není nikdy dost.

„Ocitnu se leda tak v houpacím křesle,“ odvětil ke svému řidiči. Zaklonil se v sedadle a zavřel oči.

Roberto se zazubil a vrhnul se do víru dopravy, která se proplétala centrem Havany. O okamžik později zastavil před bytovým domem otlučený šestitunový vojenský nákladák Kamaz. Ze stínů od nedalekého vchodu se vynořil voják v nevýrazném, olivově zeleném mundúru a vyšplhal do nákladáku.

Pokývl směrem k odjíždějícímu černému sedanu. „Cíl je naživu.“

Řidič dupnul na plyn a otočil nákladák za sedanem, nedbaje na projíždějícího motorkáře, který musel zastavit. Blok před nimi Geely právě míjel Museo Napoleónico, načež odbočil na Avenue La Rampa a vydal se do západních předměstí. Zatímco mnoho vysoce postavených vládních úředníků bydlelo v luxusních městských apartmánech, Ortiz si udržoval svou rezidenci ve skromném domku na kopci za Havanou s výhledem na moře.

Dopravy i světél města postupně ubývalo a Geely se šinul zemědělskou krajinou mezi družstevními tabákovými a maniokovými farmami. Vojenský nákladák, který ještě ve městě udržoval diskrétní odstup, ho najednou prudce dojel a natlačil se těsně za jeho zadní nárazník.

Roberto, který se šoférováním živil šedesát ze svých pětasedmdesáti let, na rychlosti nepřidal. Neosvětlená cesta byla útočištěm zatoulaných psů a koz a Roberto nehodlal kvůli nervóznímu pronásledovateli riskovat kolizi.

Nákladák se držel těsně za nimi skoro dva kilometry, dokud se cesta nezačala kroutit vzhůru do kopce. Potom, s hlučným podrázením, vyjel do protisměru, ale místo aby sedan předjel, zůstal vedle něj.

Roberto vykoul z okénka a všiml si emblému ve tvaru hvězdy na dveřích. Podle všeho to bylo vozidlo Revoluční armády.

Nákladák trochu zrychlil a potom prudce najel ze strany na sedan a střetl se s jeho předním nárazníkem.

Kdyby Roberto disponoval reflexy mladého muže, možná by stihl dupnout na brzdu dostatečně rychle a tvrdě, aby srážku minimalizoval. Zareagoval však příliš pozdě. Těžký nákladák začal autem smýkat po silnici.

Sedan narazil na zrezivělá svodidla a z jeho boku vytryskl proud jisker.

Nákladák byl však nemilosrdný. Přišpendlil Geely na ocelová svodidla ve snaze převrhnout jej přes ně, dolů ze stráně. Jak se vozidla blížila ke konci zatáčky, svodidla skončila a nahradila je řada nízkých betonových opor. Sedan se svezl po svodidlech a čelně narazil do první z nich.

Náraz doprovázel hlasitý třesk, který se rozlehl noční krajinou. Na protějším kopci rána probudila mladého farmářského pomocníka. Prudce se posadil v otevřené kolně, kterou sdílel s dvanácti kozami, a mžoural na vzdálenou silnici. Hned vedle rozbitého auta tam zastavil armádní nákladák. Jeden z reflektorů havarovaného vozu dosud svítil a osvětloval těžké vozidlo stojící pár metrů před ním. Chlapec sáhl po sandálech, aby lidem nabídl pomoc, ale pak se zarazil a jen přihlížel.

Z nákladáku seskočil muž ve vojenském pracovním obleku. Rozhlédl se, jako by se ujišťoval, že se nikdo nedívá, a pak došel k autu. V jedné ruce držel svítilnu a ve druhé cosi tmavého.

Ortiz mezitím v autě skučel bolestí z utrženého ramene a zlomeného nosu, jak ho náraz mrštíil proti přední opěrce hlavy. Po tváři mu stékala teplá krev. Pokusil se sebrat síly a zachraptěl: „Roberto?“

Jeho řidič seděl zhroucený na volantu bez pohybu a bez hlesu. Roberto si po nárazu do čelního skla zlomil vaz a byl na místě mrtvý. Airbagy čínské auto z dovozu nemělo.

Jakmile Ortiz začal přicházet k sobě, posadil se a všiml si za rozsypaným čelním sklem armádního nákladáku. Otřel si zakrvácenou tvář a sledoval, jak se k němu blíží voják s čímsi tmavým v ruce.

„Pomozte mi. Myslím, že mám zlomenou ruku,“ řekl vojákovi, který otevřel zadní dveře sedanu.

Voják se na něho chladně podíval a Ortiz si uvědomil, že ten člověk mu nepřišel nabídnout pomoc. Bezmocně seděl a přihlížel, jak voják zvedá ruku a tmavým předmětem se po něm ohání. V poslední chvíli, než mu věc rozrazila lebku, v ní ministr poznal obyčejnou montážní páku na pneumatiky.

4

POTÁPĚČ SRAZIL NOHY K SOBĚ A JEHO TĚLO HBITĚ VYRAZILO PRŮZRAČNOU vodou. Tváří směřoval dolů a očima zkoumal písčité dno, které se před ním rozprostíralo jako hrbolatý béžový koberec. Zaznamenal na dně nějaký pohyb, zpomalil a zamířil k objektu. Nebyla to ryba, nýbrž něco, co připomínalo obrovského, jasně barevného kraba.

Stvoření se pohybovalo jako pavouk po dlouhých výrůstcích, které jako by se mu otáčely kolem boků. Z jeho očí, chladně namířených před sebe, vycházel slabý namodralý svit. Potápěč se vydal za podivným krabem směrem k vysokému korálovému výčnělku. Krab do korálu narazil, potom o kousek ustoupil a zkusil to znovu. Ani tentokrát se mu korál neuhnul.

Potápěč chvíli přihlížel, jak krab pohyb ještě několikrát opakuje, a až potom připlul k němu a poklepal mu na záda. Modré oči se ohlédly dozadu a pohyb nohou ustal. Potápěč kraba popadl, strčil si ho do podpaží a vyrazil s ním k hladině.

Vodu prolomil uprostřed jemného dmutí vln, nedaleko moderní výzkumné lodi natřené jasně tyrkysovou barvou. Kraulem doplaval k hydraulické potápěčské plošině na zádi, položil na ni kraba a pak se vytáhl za ním.

Al Giordino byl nevysoký muž, jehož tělesnou konstituci tvořila kombinace hřmotnosti profesionálního zápasníka a houževnatosti starého krokodýla. Když se postavil na nohy, vyplivl regulátor a strhnul si potápěčskou masku, bylo patrné, že švy jeho potápěčského obleku takřka praskají pod nápořem jeho svalnatých paží a nohou. Odhodil pramen vlnitých hnědých vlasů, který mu spadl do čela, a zamával na lidi na palubě, aby zvedli potápěčskou plošinu.

O minutku později se plošina se zaskřípěním zastavila na úrovni paluby. Giordino s otráveným výrazem zvedl kraba a rázně vykročil na palubu. Při

pohledu na muže, který zvedal plošinu, zamrzl uprostřed pohybu. Byl to Dirk Pitt.

Giordino se na svého šéfa a starého přítele vesele usmál. „Koukám, žes zase uprchnul z velitelské věže.“

„Jen jsem si chtěl zkontrolovat, že se technologický rozpočet NUMA nerozhazuje za laciný rum a barové tanečnice.“

Giordino obdařil Pitta dotčeným pohledem. „Říkal jsem ti, že laciného rumu jsem se po posledním zvýšení platu nadobro vzdal.“

Pitt se usmál a pomohl Giordinovi od lahví a zátěžového pásu. Ti dva byli kamarádi od dětství a pracovali spolu už mnoho let, během kterých se mezi nimi vytvořilo silné, bratrské pouto. Všechny maléry, které už je pod vodou potkaly, byly v NUMA – jejímiž byli spoluzakladateli – přímo legendární. Giordino teď šéfoval oddělení NUMA pro podmořské technologie a většinu času trávil terénním testováním nových snímačů na dálkové ovládání a ponorných vozidel.

Pitt pokýval k mechanickému krabovi: „Tak co tvůj nový pavoučí kamarád?“

„Říkáme jí Pavoučnice,“ položil Giordino vynález na pracovní stůl a začal si svlékat potápěčský oblek. „Je navržena pro dlouhodobé průzkumy v hlubokých vodách.“

„A zdroj?“

„Malý palivový článek, který zpracovává vodík z mořské vody. Je vymyšlená tak, aby se mohla plazit po dně v temných hlubinách až šest měsíců. Dá se vyložit z ponorky nebo i shodit z lodi. Díky naprogramovanému navádění se bude plazit po předem určené trase, dokud nedosáhne stanoveného cíle. Pak se vrátí na povrch a vyšle satelitní signál, který nám řekne, kde ji máme naložit.“

„Předpokládám, že všechno zaznamenává?“

Giordino mechanické stvoření spokojeně poplácal: „Tahle v sobě má celou sadu čidel a videokameru, která se aktivuje v periodických intervalech. V laboratoři máme šest dalších, které se dají nakonfigurovat na různá snímací zařízení podle toho, k čemu budou potřeba.“

„Možná se bude hodit, až dorazíme do Kajmanského příkopu.“

Giordino pozvedl obočí: „Říkal jsem si, žes na Key West nepřijel na oběd a drink U Mokrého Joea. Proč právě Kajmanský příkop?“

„Leží poblíž centra série mrtvých zón, která se nám objevila v linii mezi Jamajkou a západním výběžkem Kuby,“ shrnul Pitt stručně své washingtonské setkání s Gunnem a Yaegerem.

„Tušíš, co to způsobuje?“ zeptal se Giordino.

„Vůbec. Proto se chci vydat na místo a podívat se na to zblízka.“

„Jestli v tom má prsty člověk, najdeme to,“ řekl Giordino. „Kdy vyrážíme?“

„Kapitán tvrdí, že můžeme startovat do hodiny.“

Giordino se tesklivě zadíval k Duval Street a její řádce halasných barů a pak si strčil Pavoučnici zpátky do podpaží.

„Když je to tak,“ pronesl poněkud sklesle, „asi bych měl své kamarádce najít nový mozek, než ji zase svrhne do hlubin.“

Vydal se na opačnou stranu paluby, kde po něm zůstala cestička mokrých šlépějí.

5

DUSIVÁ TEMNOTA STO OSMDESÁT METRŮ POD HLADINOU OCEÁNU SE ROZPLYNULA. Hradby LED světél uzavřených v titanových krytech schopných odolávat zdejšímu drtivému tlaku ozařovala zvlněnou, drsnou krajinu mořského dna jasným světlem. Kolem nich proplul tarpon se stříbrnými šupinami a zvědavě si prohlížel pro něj nepochopitelnou konstrukci, která se tyčila pod světly, než raději zamířil zpátky do důvěrně známé černoty.

Celá konstrukce připomínala osvětlený vánoční stromek, který se překotil na bok. Aspoň tak si to pomyslel Warren Fletcher, jenž vyhlížel z malého akrylového okénka tlustého jako jeho pěst. Zkušený komerční potápěč se ukrýval ve velikém potápěčském zvonu spuštěném na laně z lodi asi patnáct metrů nad mořské dno.

Práce v neobvyklém prostředí na dně oceánu Fletchera přímo fascinovala. Při práci v chladných, temných hlubinách ho zaplavoval zvláštní klid. Udržoval ho ve špinavém, nebezpečném byznysu komerčního potápění v činnosti i léta poté, co jeho původní potápěčští partneři odešli na odpočinek. Fletchera však volání hlubin nikdy nepřestalo vzrušovat.

„Připravený na další ponor, Popsi?“ Vzduch s vysokým obsahem helia, jenž v potápěčském zvonu cirkuloval, měnil hlas v legrační vysoké švitoření.

Fletcher se otočil na muže jménem Tank, který ze všeho nejvíc připomínal mrože a momentálně navíjel na stojan umbilikální kabel. „Já? Kdykoli, juniore.“

Tank se zazubil: „Brownie je na cestě zpátky, měl by tu být do pěti minut.“

Jako určený velitel výpravy měl Tank za úkol pomáhat svým dvěma potápěčům s vybavením a obsluhovat jejich životně důležité umbilikální kabely. Trojice měla absolvovat osmihodinovou pracovní směnu, než je vytáhnou zpátky na povrch na loď *Alta*. Tam je čekal transport do buňky, která připomínala

věžeňskou celu, v ocelové saturační komoře, jež napodobovala tlak mořského dna.

Udržovat potápěče pod neustálým tlakem totiž eliminovalo potřebu dekompresních cyklů po každém ponoru. Tito muži, zajatci hlubokého tlaku, byli odchováni saturačním potápěním, při kterém se jejich těla přizpůsobila infuzi dusíku, jež mohla trvat celé dny nebo dokonce týdny. Když dokončili svůj úkol, museli muži projít jediným prodlouženým dekompresním cyklem, než mohli opět spatřit sluneční světlo.

Účelem jejich ponorů bylo, jak jinak, staré dobré hledání ropy. Fletcher a jeho parťáci se už několik dnů účastnili týdenního projektu zasazování zkušebního ústí vrtu a výstupního potrubí na mořské dno. Potom se nad místo přesune vrtná loď a provrtá sedimenty s nadějí, že snad narazí na ropu. Fletcher a jeho skupina právě pokládali základy třetího zkušebního vrtu, o který se jejich norský zaměstnavatel za posledních šest měsíců pokusil.

Na základě oprávnění od kubánské vlády získala průzkumná společnost právo prozkoumat slibný úsek teritoriálních vod severovýchodně od Havany. Ropní experti věřili, že u pobřeží Havany leží obrovský, nedotčený poklad zásob ropy a plynu, ale norské firmě se zatím vůbec nedařilo. První dva prameny byly vyschlé.

„Myslíš, že nás *Alta* odveze na Havanu, až vylezeme z komory?“ zeptal se Tank.

Fletcher přikývl, ale poslouchal ho jen na půl ucha. Jeho pozornost zaujal jakýsi mdlý svit, který se objevil za ústím vrtu. Otočil se, shlédl na poklop potápěčského zvonu a uviděl světlo Willa Browna, který se právě propracovával ke komoře. Otočil se zpět k průhledu, ale druhé světlo tam bylo a blížilo se k nim, až se rozdělilo do dvou paprsků. Když se objekt přiblížil až k základně výstupní roury, Fletcher poznal, že je to malá bílá ponorka.

Stoupala zvolna vzhůru a byla u nich tak blízko, že Fletcher spatřil jejího pilota. Na článkovaném rameni vezla ponorka silný disk ve tvaru talíře, takže vypadala jako číšník, který nese na ruce tác.

Když jim ponorka zmizela z dohledu, Fletcher zaklonil hlavu ke stropu: „Shacku, kdo to kolem nás projel?“

Neviditelný hlas z *Alty* odpověděl: „Vy tam dole máte nějakou společnost?“

„Právě nás minula ponorka.“

Nastala dlouhá odmlka. „Naše není. Jsi si jistý, že se ti nic nezdálo, Popsi?“

„To teda jsem,“ odpověděl Fletcher nakvašeně.

„Budeme se dívat, jestli si ji přiveze někdo vyzvednout.“

Tank dál navíjel umbilikální kabel, když se k nim přiblížil Brown. Otevřený podlahový průchod ústil krátkou rourou do druhého externího průchodu, rovněž otevřeného. Natlakovaný vnitřek, napájený z povrchu kyslíkem a heliem, odpovídal tlakem hloubce vody a zároveň bránil tomu, aby komoru zaplavila.

Ke zvonu se přiblížila temná Brownova silueta s potápěčským světlem připevněným na přilbě a prostrčila hlavu vnitřním průchodem.

Tank a Fletcher vytáhli Browna průchodem a posadili ho na palubu s nohama stále ve vodě. Potápěč si opatrně sundal ploutve a Tank mu mezitím uvolnil umbilikál, který Browna zásoboval směsí dýchacích plynů a zároveň mu posílal do suchého potápěčského obleku proud teplé vody.

Potápěč si odepnul předek přilby, zhluboka se nadechl a potom s drkotáním zubů promluvil: „Tam dole je zima jak na Sibiři. Buď je ta teplovodní hadice nějak zablokovaná, anebo chlapi nahoře vypnuli termostat.“

„Aha, tys tam dole chtěl teplou vodu?“ Tank ukázal na umbilikál. „Řekl jsem jim, že potřebuješ trochu zchladit.“ Zasmál se a podal Brownovi termosku s horkou kávou.

„Moc vtipné.“ Potápěč si ze zátěžového pásu odepnul mohutný francouzský klíč a podal ho Fletcherovi. „Tu spodní obrubu jsem skoro dodělal. Už to bez problémů dokončíš.“

Vtom se potápěčským zvonom rozlehl ohlušující hřmot. Okamžik nato zahoupal zvonom nesmírný otřes a srazil Tanka s Fletcherem k zemi. Tank vyjekl, protože mu Brownova káva opařila krk. Fletcher popadl stojan na umbilikální kabely a pevně ho držel, zatímco zvon se s nimi divoce otřásal. Vypadalo to, jako by se celého zvonu chopila nějaká obří ruka a třepala s ním jako se skleněným těžítkem.

„Co se to sakra děje?“ zařval Brown, když se oba partáci svalili přes něj.

„Něco na povrchu,“ zamumlal Fletcher, který v ruce stále třímal francouzský klíč. Ucítíl trhnutí směrem nahoru, potom zhasla světla a otřesy ustaly. Fletcher byl obličejem blízko u průhledu a teď se instinktivně podíval ven. Světla kolem ústí vrtu se na okamžik podivně vyjasnila, potom zablikala a zhasla. Trvalo mu jen vteřinu, než si uvědomil, v čem je problém. Se zvonom něco škublo k ústí vrtu a teď padal dopředu.

„Zavřete průlezy! Zavřete průlezy!“ zařval a padl na kolena.

Naskočilo malé, červené přídavné světýlko, které jim za jekotu nouzového alarmu poskytovalo aspoň tlumené osvětlení. Brownovi se dosud houpaly nohy z venkovního průchodu.

Fletcher potápěče popadl a odtáhl ho stranou. Tankovi už se vrátila rozvaha natolik, že se vrhnul k vnitřnímu poklopu a pevně ho zavřel. Okamžik nato zvon narazil do čehosi tvrdého. Vnitřkem zvonu se rozlehlo sténání stlačovaného kovu pod jejich nohama.

Zvon krátce zaváhal a potom se překotil na stranu. Uvnitř se lidská těla, těžké potápěčské vybavení i šňůry umbilikálních kabelů sesypaly na jednu hromadu. Jejich úzkostný nářek byl přes kvílení alarmu sotva slyšet.

„Chlapi, jste v pořádku?“ zeptal se Fletcher, vyvlékl se ze změti kabelů a postavil se na nohy.

„Jo.“ Tankovi se trásl hlas. Ani šero ve zvonu nedokázalo skrýt ryzí hrůzu v jeho očích. Zvedl ruku a přejel si po krvavém šrámu nad uchem. „Brownie, jsi v pohodě?“

Odpovědí mu bylo jen ticho.

Fletcher tápal hromadou trosek, dokud nenahmatal Brownův potápěčský oblek. Popadl ho a vytáhl za něj kamaráda. Brownovo tělo se na něj bezvládně svalilo.

Fletcher potápěči stáhl kapuci a snažil se nahmatat puls. Pocítil jen slaboučké vibrace. Uslyšel zasténání a viděl, jak se Brownovi zvedá hrudník. Z čela mu vystupovala boule o velikosti golfového míčku a na jeho nohách bylo něco divného.

Fletcher zahodil ploutve a zjistil, že levá noha se Brownovi houpe na kotníku v podivném úhlu. „Myslím, že má zlomený kotník a při tom pádu ztratil vědomí.“

Oba muži udělali na nakloněné podlaze prostor a Browna na něj natáhli. Tank odněkud vytáhl lékárničku a společně kolegovi obvázáli kotník i hlavu.

„Než přijde k sobě, nic víc dělat nemůžeme,“ řekl Fletcher.

Ve snaze se zorientovat přitiskl nos k akrylovému okénku. Oceán byl černý jako uhel, ale světlo zevnitř zvonu zaplavovalo jeho okolí slabým svitem. Narazili na výstupní rouru nebo její BOP ventil a zdálo se, že na jedné z konstrukcí zůstali viset. Dál uviděl, jak se v proudu vznáší jakýsi dlouhý a štíhlý předmět, a přiložil si k očím před okénkem obě ruce, aby rozeznal, co to je.

Když vzápětí poznal, o co jde, celé tělo se mu napjalo a měl pocit, jako by dostal do žaludku ránu železnou koulí. Byla to část umbilikálního vedení potápěčského zvonu. Několik jeho dlouhých smyček se pohupovalo z příčného nosníku výstupní roury. Bylo sice možné, že jejich loď nedopatřením uvolnila delší

část kabelů, ale Fletcher instinktivně věděl, že skutečnost je jiná. Obě jejich spojení s povrchem byla přerušena.

Fletcher přistoupil k ovládacímu panelu a chvíli studoval nakloněné ciferníky. Jeho hypotéza se brzy potvrdila. Přívod elektrické energie, helia i kyslíku, komunikace a dokonce i horké vody do potápěčských obleků – všechno ustalo. Posádka potápěčského zvonu byla odříznuta od světa.

Tank začal volat podpurnou loď, která by za normálních okolností přes otevřený komunikační systém slyšela každé jejich slovo.

„Šetři si dech,“ řekl Fletcher. „Přišli jsme o vedení.“ Ukázal ven z okénka na zamotanou hromadu hadic.

Tank chvíli jen zíral, než slova pronikla až k jeho potlučenému mozku. „Dobře,“ zamumlal. „Běží pračky? Jak jsme na tom se vzduchem?“

Fletcher se ujal vedení. Aktivoval nouzový transpondér, horní nouzové světlo, rezervní pračku oxidu uhličitého, které všechny byly poháněné bateriemi. Na malém ovládacím panelu otevřel ventily několika plynových nádrží namontovaných zvenčí na zvonu a nastavil směs dýchacích plynů. Pokud se jim podaří udržovat teplo, věděli, že zvon disponuje dostatkem energie a rezervních plynů na další dva až tři dny. Vzhledem k tomu, jak blízko byli od Floridy a Zálivu, to byl dostatek času, aby na místo dorazila loď vybavená saturační komorou.

„Pračky běží. Vzduchová směs vypadá v pohodě.“ Pohlédl na mechanické měřidlo: „Tlak stabilní na sto osmdesáti devíti metrech.“

Za běžného provozu spravoval atmosférické podmínky zvonu řídicí tým na *Altě*. Pečlivě namíchaná směs plynů se čerpala umbilikálními kabely zvonu, a jak zvon dosahoval provozní hloubky, opatrně se měnila a přizpůsobovala. Primárním inertním plynem dodávaným potápěčům bylo spíše helium než dusík, protože helium odstraňovalo problém dusíkové narkózy, nebezpečného omamného účinku, k němuž může docházet v hloubce přesahující třicet metrů. Zvon byl navíc vybaven vlastními externími nádržemi naplněnými heliem, kyslíkem a dusíkem přesně pro takové případy nouze, jaký se stal právě teď jim.

Fletcher popošel k okénku: „Už jsem oblečený. Půjdu to zkontrolovat ven.“

„Nemáš ohřívání. Budeš muset být rychlý.“

Zatímco Fletcher si upravoval umbilikální kabel, aby fungoval z nouzových zásob plynů, Tank proklouzl k venkovnímu průchodu. Poklop se však otevřel jen na pár centimetrů a pak narazil do něčeho kovového. Tank se do něj opřel celou svou vahou, ale marně. Prostrčil mezerou ruku a šátral v okolní vodě.

„Plány na potápění se ruší, Popsi. Když jsme dopadli na dno, musel se ohnout rám zvonu a teď blokuje poklop. Neotevřeme to, kdybychom se zbláznili.“

Fletcher začínal mít pocit, že bohové potápění se u nich dovolávají splacení jakýchsi starých hříchů, a co hůř, že s nimi ještě neskončili. „Tak dobře. Zkusím se spojit s lodí přes Subcom. Ty zatím vytáhni obleky Mustang a zkus do jednoho dostat Brownieho.“

Tank otevřel boční přihrádku, která obsahovala tlusté, pogumované obleky pro přežití, určené speciálně pro ponory do ledové vody. Do jednoho těžkopádného obleku vklouzl sám, druhý se snažil navléknout na Brownovo bezvládné tělo. Fletcher mezitím spustil nouzové rádio konfigurované s externím transpondérem namontovaným na vnějšku zvonu. Dalších několik minut se snažil spojit s *Altou*. Ale slyšel jen šumění.

Bez sálavého topení přes umbilikální kabel z hladiny začala teplota v potápěčském zvonu rychle klesat. Fletcher ucítil chlad i přes silný suchý potápěčský oblek, a tak nechal rádio rádiem a pomohl Tankovi namačkat Browna do obleku pro přežití. „Nahore mají asi plné ruce práce,“ poznamenal. „Za chvíli zkusím zavolat znovu.“

„Tady není na co čekat,“ řekl Tank. „Viděl jsi ty kabely. Zvedací lano je přerušené. Nedokážou nás vytáhnout, ale mohou nás snadno vyzvednout, když se na povrch dostaneme sami.“

Fletcher se nad jeho slovy zamyslel. Byl nakloněný spíš tomu, vyčkat na znovunavázání komunikace s povrchem, než zahájí nouzový výstup na hladinu, ale ticho ze strany *Alty* zase dost pravděpodobně znamenalo, že tam nahore došlo k něčemu vážnému. Tank má asi pravdu. Se zraněným Brownem nemá smysl potulovat se tady po hlubinách.

„Tak dobře. Připrav se na odhození závaží. Já tam nahoru oznámím, že zahájíme nouzový výstup na hladinu – pro případ, že by nás někdo slyšel.“

Zatímco Fletcher mluvil do rádia, Tank otevřel podlahový panel. Byl tam pár rukojetí, které patřily k dvojici externích závaží připevněné pod zvonem. Počkal, až se Fletcher otočí od rádia, kývl na něj a potom rukojetmi otočil.

Ozvalo se tiché cinknutí, jak se pár olovených zátěží uvolnil z krytu zvonu. Dolů na mořské dno však dopadla jen jedna z nich. Druhou držel zaklíněnou na místě ohnutý rám. Zvon se s lehkým posunem rovnováhy vydal na vrávoravý výstup ke hladině. Fletcher na Tanka mrkl, ale vtom ztuhl, když se zvonem rozlehlo příšerné skřípění. Bočním okénkem zahlédli venku něco neobvyklého a potom se zvon s nárazem zastavil.

„Zahákli jsme se za BOP ventil!“ vykřikl Tank.

Oba přitiskli obličej k okénku. Viděli jen vodopád bublinek, jak se kolem nich s burácením vzlétajícího Boeingu 747 valí směrem vzhůru.

Při svém nachýleném výstupu se zvon zachytil za vyčnívající koleno preventru. Ocelová extenze se zařízla do konstrukce, která držela sedm z devíti nouzových plynových nádrží zvonu. Jak zvon dál stoupal, ventil odtrhal od nádrží přípojky ventilů, zabodl se do spodku konstrukce a uvěznil zvon jako ve svěráku.

Fletcher přiskočil k ovládacímu panelu a zkontroloval tlakoměry. Vždy stoicky klidný potápěč sledoval, jak osmdesát procent jejich nouzové atmosféry uniká v bublinách na povrch, a zpopelavěl. Jsou zavření ve zvonu polapeném na dně. Jejich život teď kompletně závisí na milosti nebo nemilosti záchranného týmu na povrchu.

Tank se otočil na svého parťáka: „Jak moc je to zlé?“

Fletcher se pomalu otočil, ale nic neřekl. Z jeho očí však Tank vyčetl vše, co potřeboval vědět. Bez pomoci jim zbývá posledních pár hodin života.

6

STO OSMDESÁT METRŮ NAD POTÁPĚČSKÝM ZVONEM SE NORSKÁ LOĎ *ALTA* PRÁVĚ svíjela ve smrtelných křečích. Její přední palubu pokryl hustý černý dým, přerušovaný jen občasnými poryvy plamenů. Obrovský jeřáb, kterým se přes bok lodi dopravovaly vrtné trubky, ležel zhroucený napříč přes palubu. Vlny už téměř omývaly zábradlí, jak se příd lodi začala nebezpečně naklánět.

Kevin Knight, kapitán *Alty*, sledoval tragédii oknem kapitánského můstku. Před pár minutami si pročítal zprávu o počasí, když se z útrob lodi ozvalo hluboké dunění. Paluba se mu prohnula pod nohama. Okamžik nato vybuchla přední palivová nádrž ve žhavé explozi, která pohltila celou loď.

„Pane, potápěčská budka hlásí, že ztratila kontakt se zvонem,“ křičel třetí důstojník, kterému z tváře crčela krev od střepů z roztržitého okna. Ozval se ryk poplašených zvonců a blikající světýlka na ovládacím panelu oznamovala, že několik částí lodi už je zaplaveno vodou. Knight divoce pohyboval čelistmi, jak jeho mozek vstřebával šířící se zkázu lodi. Blížilo se nevyhnutelné.

Otočil se ke komunikačnímu operátorovi: „Vyšlete signál mayday! Oznamte, že se potápíme a potřebujeme okamžitou pomoc.“

Knight se chopil vysílačky a promluvil do lodního rozhlasu: „Požární týmy, hlaste se svým stanicím. Všechna zbývající posádka se připraví na opuštění lodi.“

„Pane, a co potápěčský zvon?“ naléhal třetí důstojník. „A další tři muži jsou v saturační komoře.“

„Do saturační komory je vestavěná nouzová gondola. Ihned je tam přemístěte.“

„A zvon?“

Knight zavrtěl hlavou. „Ti budou zatím muset počkat. Nemůžeme pro ně dělat nic.“ Obdařil váhajícího důstojníka přísným pohledem: „Jděte do komory. Hned!“

Omámená posádka společně s dělníky se sbírala na zádi a nastupovala do dvojice záchranných člunů. Několik popálených nebo zraněných mužů museli do člunů přenést, což kvůli rostoucímu naklonění lodi nebylo snadné. Knight se rozběhl po lodi, svolával hasiče, posílal všechny muže do člunů a snažil se zajistit, aby na lodi nikdo nezůstal. Před ubytovacím blokem narazil na hlavního strojníka, který se právě vynořil z podpalubí.

Knight překřikl hukot nedalekých plamenů: „Jsou všichni venku?“

„Ano, myslím, že ano.“ Strojník těžce oddechoval. „Potápí se rychle, pane. Asi bychom měli zmizet hned.“

Knight se k němu otočil zády. „Nastupte do člunů a spusťte je na vodu. Já se tu ještě naposled rozhlédnu.“

„Neriskujte to, pane!“ křičel na něj strojník, ale Knight už stačil zmizet v oblaku kouře.

Jak procházel po palubě, začala se záď povážlivě naklánět. Skrz mračna dýmu letmo zahlédl příď, která už byla pod vodou. Doběhl k čáře ponoru a rozhlížel se po palubě po posledních členech posádky. Dvojice hlasitých šplouchnutí mu napověděla, že oba záchranné čluny už jsou přes palubu. To uvědomění ho zalilo úlevou a děsem současně.

Štiplavý kouř ho dusil v plicích a páli v očích. Vykřikl poslední výzvu k opuštění lodi. Když se otočil, aby se vrátil na záď, povšiml si, že zpoza palubního jeřábu vykukuje mohutná bota. Patřila jeho výkonnému důstojníkovi, muži jménem Gordon. Měl ohořelou uniformu a sežehlé vlasy. Díval se na Knighta skelnýma očima.

Kapitán se ho pokusil zvednout. „Gordone, musíme opustit loď.“

Důstojník na jeho dotek zareagoval bolestným řevem. „Moje noha!“

Knight spatřil, že Gordonovy nohy jsou pokroucené v nepřírozených úhlech a z kalhot poblíž kolene mu trčí krvavý kus kosti. Kapitánovi se sevřel žaludek.

Jeho myšlenky přerušila hlasitá rána. Z lodi se uvolnil svazek ropných trubek a s rachocením spadl do moře. Z podpalubí se ozvalo zanaříkání materiálu, jak se trup napnul pod nerovnováhou zvedající se zádi. Paluba pod Knightovým nohama se otřásla, jak se loď z posledních sil pokusila zůstat nad hladinou.

Knight objal Gordona paží a znovu se pokusil zraněného zvednout. Gordonovi vyšlo z úst chraplavé zanaříkání a potom jeho tělo v Knightově náručí ochablo. Knight se důstojníka snažil ze všech sil odtáhnout, ale vlastní kolena, oslabená nedávným poraněním z fotbalu, mu to nedovolila. Podklesly mu nohy

a zhroutil se na palubu vedle důstojníka, právě když se utrhl generátor a prohnal se po palubě několik centimetrů od nich.

Altě zbývaly už jen vteřiny. Knight už se začínal smiřovat se svou poslední cestou – na mořské dno.

Vtom prořízl vzduch ostrý hlas. „Navrhoval bych rychlý odchod, než si všichni pořádně promočíme boty.“

Knight s nadějí pozvedl hlavu za hlasem, ale zorné pole mu zastíral oblak hustého dýmu. Náhle se z oparu vynořil vysoký tmavovlasý muž a zářivě zelenými očima se rozhlížel po scéně.

„Kde... kde jste se tu vzal?“

„Z výzkumné lodi *Sargasové moře*,“ odpověděl Pitt. „Zachytili jsme vaše volání o pomoc a rozjeli se na plné otáčky.“

Pohlédl na Gordona a potom na Knighta, vnímaje insignie na rameni jeho košile. „Jak zle je váš muž zraněn, kapitáne?“

„Zlomená noha.“

V lodi to zadunělo a její záď se zvedla zase o kus výš. Pitt přispěchal k oběma mužům, svíraje v rukou sedačkový bezpečnostní postroj připojený k lanu. Navlékl ho na Knighta a zabezpečil přezky. „Dokážete ho udržet?“

Knight přikývl. „Pokud nebudu muset chodit.“

Pitt zvedl Gordonovo ochablé tělo a přehodil ho Knightovi přes rameno. „Obávám se, že se možná přece jen trochu namočíte.“

Sňal z opasku ruční vysílačku a zavolal na *Sargasové moře*. „Můžete začít. Opatrně.“

Paluba se zakymácela. „Jde ke dnu!“ zařval Knight.

Vtom kapitán *Alty* uviděl, jak se lano nad postrojem napíná právě ve chvíli, kdy mu loď začala podkluzovat pod nohama. Cítil, jak do něj narazila čísi ruka, když se kolem něj prohnal proud vody. Byl to Pitt, který ho na poslední chvíli postrčil přes zábradlí. Pevně držel Gordona, zatímco je cosi táhlo pod hladinu. Narazili na box ventilátoru, Knight cítil, jak sebou postroj škubl, a zavíral oči před vodou, která vřela okolo něj. Najednou se voda uklidnila a postroj kolem jeho hrudi se ještě více napnul. Pak byla obě těla osvobozena od záhuby a brzy nato se klidně pohupovala nad vlnami.

Knight vzhlédl nad sebe a spatřil tyrkysovou loď, která ho i s Gordonem zvedala do bezpečí za lano připojené na jednom konci k jejich postroji a na druhém konci k jeřábu nakloněnému nad boční zábradlí. Ještě pevněji sevřel Gordonovo

tělo, které jako by teď pořádně ztěžklo. První důstojník se vyzvracel a lapání po dechu potvrdzovalo, že je dosud živý.

Knight se otočil, aby se naposledy podíval na *Altu*. Její bronzový lodní šroub ještě pár vteřin prořezával vzduch vysoko nad hladinou, než se loď za strašlivého rachotu mačkaného kovu a unikajícího vzduchu začala potápět pod hladinu. Oba záchranné čluny i plovoucí dekompresní komora se klidně pohupovaly na hladině, dost daleko od lodi na to, aby je stáhla s sebou.

Knight zaostřil zrak na kruh vřící vody, která značila zánik jeho plavidla. Na hladině se vznášelo pár trosek a nějaké haraburdí, ale po muži, který mu právě zachránil život, nebylo nikde ani památky.

PITT SE CÍTIL, JAKO BY JEL NA PŘEDNÍM NÁRAZNÍKU NÁKLADNÍHO VLAKU, KTERÝ se právě v plné rychlosti řítí temným tunelem.

Poté co odhodil Knighta s Gordonem, pokusil se dostat přes zábradlí i on sám. Ale loď už se potápěla příliš rychle a nesmlouvavý proud vody jím mrštil proti palubnímu jeřábu. Zrychlení klesající lodi ho přišpendlilo k jeřábu, zatímco proti němu se řítila masa vířící vody.

Ignoroval bolest v uších způsobenou rostoucím tlakem a začal se propracovávat kolem jeřábu. Vodou vibrovala kakofonie tlumených kovových zvuků, jak se různé uvolněné předměty střetávaly s lodními přepážkami. Do jeřábu narazil jakýsi oddělený nosník a minul Pitta o pár centimetrů.

Když se ocitl až u základny jeřábu, postavil se na obě chodidla a ze všech sil se odrazil, zuřivě se oháněje proti neviditelnému bočnímu zábradlí. Nohou narazil do něčeho tvrdého, ale za okamžik se z vodního víru vysvobodil. Potápějící se loď se na své cestě na dno hnala kolem něj, přestože v temné, neprostupné vodě byla její přítomnost víc cítit než vidět.

Vody kolem něj vytvořily jediný chaotický vír, Pitt však zůstal klidný. Většinu života strávil jako potápeč a ve vodě se cítil vždycky pohodlně, jako by pro něj byla přirozeným prostředím. Panika v jeho mysli neměla místo. Zadíval se na pruh bublin stoupající k matné stříbřité záři. Rychle se zorientoval, vydal se k povrchu, ale zjistil, že se od něj vzdaluje.

Pitta stahoval ke dnu podtlak z potápějící se *Alty*. Celým tělem tvrdě bojoval proti neviditelné síle. V hlavě mu začínalo tepat. Potřeboval vzduch.

Vtom jeho tělo na něco narazilo a on se toho instinktivně chytil. Předmět měl tendenci se vznášet a stejně jako Pitt se vzpíral podtlaku klesající lodi.

Když se mu začalo svírat hrdlo, Pitt věděl, že se musí okamžitě osvobodit a vynořit.

Měl pocit, že mu puknou plíce. Začínal se mu zhoršovat zrak. Dál zběsile kopal kolem sebe. Nevnímal pocit stoupání, ale uvědomil si, že vzduchové bublinky už neutíkají všude kolem něj. Vzhlédl. Světelný povrch se přibližoval, voda byla čím dál teplejší. Zářivá hladina mu už už jiskřila na dosah, zatímco v každé cévě v jeho hlavě to bušilo jako pod sbíječkou. A pak byl konečně tam, nad hladinou.

Prolomil mořské vlny, hltal čerstvý vzduch a jeho srdce se začalo zvolna uklidňovat. Nedaleko od něj zabzučel malý motor a v okamžiku se u něj ocitl oranžový nafukovací člun. Přes jeho bok se nakláněla usměvavá tvář Ala Giordina.

Lehce vytáhl Pitta do člunu a hlasitě se rozesmál. „To je nějaká nová verze ponorky?“

Pitt se na něj podíval trochu zmateně. Pak se otočil a zjistil, že vedle nich se na hladině vznáší jasně zelená přenosná latrina *Alty*, s jejíž pomocí se vyvezl k povrchu. Musel se té přihlouplé šťastné náhodě usmát. „Tomu se myslím říká nastoupit na trůn,“ poznamenal.

* * *

Když se Pitt a Giordino nalodili zpátky na *Sargasové moře*, stihla už vytáhnout na palubu nouzovou gondolu dekompresní komory *Alty* a nyní shromažďovala přeživší ze záchranných člunů. Kapitán Knight si Pitta ihned všiml a přispěchal k němu. „Myslel jsem, že jste tam zmizel nadobro.“

„*Alta* se mě pokusila vzít na jednosměrnou projížďku, ale podařilo se mi vyskočit za jízdy. Jak je vašemu důstojníkovi?“

„Už v klidu odpočívá na ošetřovně. Zachránil jste život nám oběma.“

„Na palubě byl pořádný požár. Víte, co ho způsobilo?“

Knight zavrtěl hlavou. Už teď věděl, že obraz explodující lodi ho bude strašit po celý zbytek života. „Nějaký výbuch. Zasáhl přední palivovou nádrž. Nemám ponětí, co to mohlo vyvolat. Jako zázrakem se zdá, že jsme z lodi vyvázli všichni, dokonce i muži v saturační komoře.“ Vtom se mu v očích objevil záblesk trýznivé bolesti. „Další tři muži jsou ještě na dně. Potápěči.“

„Byli ve vodě?“

Knight přikývl. „Pracovali v hloubce z potápěčského zvonu. První výbuch utrlh výtahové lano a umbilikální kabely. Neměli jsme šanci je varovat.“

„Volali jsme velení podmořských záchranářů Námořnictva,“ řekl Giordino. „Mohou dostat na místo ponorné záchranné vozidlo do deseti hodin. Hledáme taky jakékoli prostředky do hlubokých vod z okolních komerčních lodí.“

„Za předpokladu, že nejsou zranění nebo se něco nestalo se zvonem, by měli být potápěči v bezpečí nejméně čtyřiaadvacet hodin,“ řekl Pitt. Pak ukázal na malou žlutou ponorku na zadní palubě. „Ale nejlepší bude, když se podíváme, jak na tom jsou. Když nic jiného, můžeme jim dělat společnost, než dorazí kavalérie.“

Otočil se na Giordina: „Za jak dlouho dokážeš zprovoznit *Hvězdici*?“

„Asi za deset minut.“

„Takže za pět minut tady.“

8

PONORKA SE DVĚMA MUŽI KLESLA POD ZČEŘENOU HLADINU A ZAHÁJILA pozvolný sestup, poháněný silou gravitace. Pitt měl sotva čas vklouznout do suchého oblečení, a Giordino už měl *Hvězdici* připravenou k ponoru. Usedl na sedadlo pilota, rychle prošel seznam úkonů před ponorem, a ponorka už se spouštěla přes bok lodi.

„Baterie jsou plně nabitě, vše se zdá být připraveno k provozu. Máme schválený ponor,“ oznámil Pitt s mrknutím oka, zatímco průhledy začala zaplavovat mořská voda.

Když se ponořili na hranici třiceti metrů, Giordino zapnul vnější osvětlení ponorky. Sestup jim připadal nesnesitelně pomalý. Jako lidi, kteří byli zvyklí pracovat v moři a kolem něj, pociťovali k neznámým potápěčům ztraceným na mořském dně pocit blízké spřízněnosti. O několik minut později se pod nimi zhmotnilo hnědošedé dno.

„Proud nás během sestupu poponesl o kus dál na východ,“ oznámil Giordino. „Navrhují změnit směr o dvě stě sedmdesát pět stupňů.“

„Jdeme do toho.“ Pitt sepnul pomocné trysky *Hvězdice*.

Ponorka se sunula nade dnem, narážejíc do lehkého proudu. Mořské dno bylo kamenité, zvlněné a většinou bez života.

Pitt si nedaleko před nimi povšiml změny terénu. „K něčemu se blížíme.“

Objevil se souběžný pás zčereňého sedimentu, který se na jejich trase rozprostíral jako vyhloubená dálnice.

„To jsou stopy,“ poznamenal Pitt. „Někdo tu dole operoval s nějakým těžkým vybavením.“

Giordino se zadíval do hlubin. „To vypadá, že musíme být blízko u ústí vrtu.“

Urazili ještě kus cesty, než se před nimi objevil trup potopené *Alty*. Příděl byla pomačkaná od nárazu do mořského dna, ale jinak byla loď netknutá a s jen lehkým náklonem svise trčela ze dna. Pitt neztrácel čas zkoumáním rozsahu poškození a obkroužil její zád. Skoro okamžitě se před ním objevilo podmořské smetiště.

Trosky *Alty* byly rozeseté po kamenitém povrchu, doprovázené změtí trubek, kompresorů a kabelů urvaných jejím nárazem. Válely se tu obrovské ocelové plynové lahve, obsahující většinou helium nebo kyslík pro saturační komoru *Alty*. Kolem byly po mořském dně poházené desítky dalších zelených, hnědých a černých tlakových lahví.

Když minuli jakousi zmuchlanou plechovou budku, Giordino náhle vykřikl: „Světlo, támhle vpravo.“

Pitt nasměroval ponorku rovnou k záblesku světla, který částečně blokovala jakási vyvýšená konstrukce, z jejíhož středu stoupaly trubky. Pitt obeplul výstupní potrubí vrtu a preventr a objevil se potápěčský zvon zaklíněný do konstrukce, uvíznutý v tupém úhlu, s jedním závažím stále připevněným na místě.

Giordino zavrtěl hlavou: „Vypadá to, že jsou v pořádné bryndě.“

V jednom průhledu zvonu se mihlo malé světýlko. Pitt rozzářil všechna světla ponorky a začal se opatrně přibližovat, dáváje pozor na součásti vyčuhující z ústí vrtu.

„Zdá se mi, že tam vidím dva muže,“ pronesl Giordino.

„Zkusíme je zavolat přes nouzový kanál.“

Pitt aktivoval nouzový transpondér operující na stejné frekvenci jako potápěčský zvon. „Ponorka *Hvězdice* volá potápěčský zvon *Alty*. Slyšíte mě?“

V kladnou odpověď se ozval vysoký, zkreslený hlas.

„Jeich dekodovač heliové řeči musí být zřejmě vzhůru nohama,“ poznamenal Giordino. „Doufám, že jsi v dětství sledoval hodně filmů od Disneyho.“

Hlas Warrena Fletchera zavřískal z reproduktoru sopránem myšáka Mickeyho. Větší část slov Pittovi unikla, ale stihl pochopit, že jeden muž je zraněn a že zvon přišel o většinu nouzových zásob plynu. Přemístil ponorku na bok zvonu a podíval se sám. Půltucet plynových lahví se povaloval v písku pod zvonom, v regálu na jejich přepravu byl patrný veliký šrám.

Pitt přeletěl očima vypotřebované nádrže. „Mají vážný problém se vzduchem.“

„Jeden z nich právě zvedl ke sklu dva prsty,“ hlásil Giordino. „Dvě hodiny.“

To byl problém, který nečekali. Pittovým cílem bylo jen najít zvon a dopřát mužům podporu a povzbuzení, než dorazí hlubokomořský záchranný tým. Ale tato pomoc byla přinejlepším osm hodin od nich. Až dorazí, muži ve zvonu budou dávno mrtví.

„Chudáci,“ řekl Giordino. „Námořnictvo je daleko. Ti chlapi nemají šanci.“

„Mají, pokud dokážou vyplavat na povrch.“

Pitt promluvil do vysílačky: „Potápěči z *Alty*, můžete opustit zvon a vyplavat pod povrch? Nahoře máme dekompresní komoru. Opakuji, nahoře máme dekompresní komoru.“

Fletcher odpověděl záporně s vysvětlením, že východ je zablokovaný zvenčí.

Pitt a Gordon prozkoumali vnějšek zvonu a přesvědčili se, že průlez je zablokovaný ohnutým základním rámem zvonu, který zároveň držel na místě i druhé závaží.

Pitt si dlouze prohlížel mohutnou, tlustou ocel rámu. „To nedokážeme srovnat. Myslíš, že bychom je mohli vytáhnout od potrubí?“

„Stojí to za pokus. Můžeme se dostat ke spodnímu rámu, kde jsou zaklínění. I když se všemi těmi kabely kolem sebe zvon daleko nevystoupá.“

„Dříve nebo později se to musí podařit.“ Pitt zvedl ponorku nad zvon. Přiblížil se k němu shora a zastavil *Hvězdici* těsně nad ním.

Giordino natáhl dlouhé robotické rameno a zaklesl ho do menšího zvedacího oka na zvonu. „Mám to.“

Pitt opatrně zamířil pomocné trysky směrem dolů a pokusil se potápěčský zvon zvednout. Ponorná kabina se zhoupala, ale odmítala se nadzvednout. Pitt změnil úhel zdvihu, ale zvon navzdory všemu zůstal zaklíněný do výstupního potrubí.

Pitt vrátil ponorku dolů a Giordino uvolnil sevření robotické paže.

„Ten zvon bude zřejmě vážit stejně jako naše ponorka,“ řekl Giordino. „Nemáme dost koňských sil, abychom ho zvedli.“

„Chce to s ní jen trochu šknout shora.“

„Souhlasím, ale my na to nestačíme.“

„To je fakt,“ řekl Pitt. „Bude k tomu potřeba výtahové lano.“

„Myslíš vytáhnout lano? Je to přes sto osmdesát metrů ocelového lana. Nejspíš váží ještě desetkrát víc než celý zvon. Nemáme šanci vytáhnout ho až na povrch.“

„Ne vytáhnout. Nadnést,“ řekl Pitt a v očích se mu zajiskřilo.

Giordino si svého přítele pozorně prohlížel. Tenhle pohled v jeho očích už viděl. Byl to nezdolný, nepokořitelný pohled člověka, který už mnohokrát přelstil smrt. Byl to pohled plný odhodlání, které z jeho kamaráda prýštilo jako vodní gejzír. Pitt sice muže v potápěčském zvonu neznal, ale možnost, že by jen stál stranou a nechal je umřít, prostě neexistovala.

Giordino se podrbal na bradě: „Jak bychom to vůbec mohli dokázat?“

„Snadno,“ odpověděl Pitt. „Prostě si uděláme malou jízdu.“

9

FLETCHER SE CÍTIL, JAKO BY HO NECHALI UMÍRAT V CHLADNÉ ŽELEZNÉ RAKVI. Sledoval, jak se světla ponorky NUMA vzdalují po mořském dně.

„Oni se vrátí,“ řekl, hlavně aby přesvědčil sám sebe.

Nemohl dělat nic než se soustředit na svůj dech. Každý nádech mu byl bolestnou připomínkou jejich omezených zásob vzduchu. Stejně jako většina profesionálních potápěčů neměl sklony ke klaustrofobii, ale stejně měl dojem, že potápěčský zvon se kolem něj kousek po kousku smršťuje.

Otočil se na Tanka, který se vedle něj sesul do sedu a teď rezignovaně civěl do podlahy. Aby ulevil své vlastní úzkosti, zůstal Fletcher stát, tvář přitisknutou k průhledu, a sledoval vzdalující se ponorku. Na co se chystá? Zdálo se, že plavidlo jezdí jenom sem a tam a čeří bahno na mořském dně. Zdálo se mu, že ať ti lidi dělají cokoli, má to jen pramálo společného se záchranou jeho a jeho kolegů.

Záchrana jejich životů však bylo přesně a jediné to, co měl Pitt v plánu.

„Kromě babského uzlu je to to nejlepší, co můžeme udělat,“ řekl zatím Giordino a otřel si pot z čela.

Ovládal robotické rameno neboli manipulátor, který momentálně svíral vlákna výtahového lana zvonu. Když nechal Fletchera i zvon v temnotách za sebou, začal Pitt zkoumat lano po celé délce, dokud nenarazil na roztřepený konec poblíž potopené *Alty*.

Nechal Giordina uchopit konec lana a odtáhnout ho k plechové boudě, kterou před chvílí míjeli mezi troskami lodi. Prefabrikovaná svářečská budka stála původně na palubě, ale při nárazu *Alty* o dno se utrhla. Nějakým zázrakem přistála ve vzpřímené poloze. Byla sice silně pomačkaná, ale jinak stála v měkkém písku celá a neporušená.

S pořádnou porcí obratnosti se Pittovi a Giordinovi podařilo uvázat lano kolem dvířek budky zavěšených na pantech a potom jím několikrát obtočit její boky i strop.

„Bobříka uzlování za to asi nedostaneme,“ nadhodil Giordino, „ale zdá se, že náš drak už má přidělaný ocas.“

„Tak teď pojďme k vědecké části našeho experimentu,“ řekl Pitt.

Giordino pustil lano a Pitt dojel ponorkou blízko k potopené *Altě*. Postavil ponorku na mořské dno a sledoval, jak Giordino natáhl robotickou paži a chytil za ventil hnědou nádrž s heliem.

Giordino Pitta varoval pohledem: „Tihle drobečci nejsou právě lehčí.“

„To bude hračka.“ Pitt zvedl ponorku těsně nad dno a aktivoval zpětné trysky.

Ponorka vyrazila dozadu. Heliová láhev chvíli držela a potom se klouzavě vydala po mořském dně. Pitt dotáhl nádrž až ke svářečské boudě a položil ji ventilem k otevřeným dveřím.

„To by byla jedna,“ shrnul Pitt.

„Naše baterie z toho dvakrát nadšené nejsou,“ podíval se Giordino na ciferníky. „Zbývá nám pětatřicet procent zásob energie.“

Pitt přikývl a doplul s ponorkou k dalšímu válci. Celý proces opakovali ještě šestkrát a vyrovnali vedle budky sedm nádrží, když Giordino oznámil, že na další už nemají energii.

„Zásoby energie jsou v jednociferných hodnotách, šéfe. Je čas myslet na ústup.“

„OK, mistře. Ale nejdříve otevřeme nádrže a podíváme se, jestli ten ptáček umí létat.“

Pitt se s ponorkou snesl nad tlakové lahve, aby Giordino mohl manipulátorem otevřít jejich ventily. Když povolil první, prohnal se kolem průhledů vodopád bublinek. Brzy otevřel poslední a Pitt trochu poodstoupil, aby mohl Giordino postrčit lahve kupředu, čímž se chrlící plyn dostane do vnitřku svářečské budky.

Byl to bláznivý hazard, ale současně i jejich jediná šance, jak potápěče zachránit. Pitt doufal, že se lano podaří nadzvednout natolik, aby za něj vytáhli potápěčský zvon z konstrukce u ústí vrtu. Budka plněná plynem přitom bude fungovat jako vzduchový vak, který vytáhne lano na povrch.

Pitt nasměroval ponorku těsně nad boudu.

„Jsi si jistý, že chceš zaparkovat právě tady?“ zeptal se Giordino.

„Možná ji budeme muset přidržovat nebo ji trochu postrčit. Zkus ji nějak chytit.“

Giordino natáhl rameno manipulátoru a zahákl ho za přečnívající výběžek zešikmené stříšky. Pitt odhodil balastní nádrže. Ve výhledu i jakémkoli povědomí o pohybu jim bránila zeď stoupajících bublin, a tak se Pitt podíval na hloubkoměr. Digitální hodnota se nejdříve neměnila, ale potom se začala pozvolna, po decimetrech snižovat.

„Jdeme nahoru,“ zazubil se.

Fletcher, který mezitím mžoural do dálky průhledem potápěčského zvonu, uviděl, jak se ponorka začíná vynořovat. Na okamžik měl pocit, že v paprscích jejích světél se objevil nějaký malý domeček. Pro jistotu si protřel oči a díval se, jak se reflektory ponorky ztrácejí ve výšce společně s jeho nadějemi na vysvobození.

Fletcher netušil, že je ke stoupající konstrukci přivázaný.

Pomocí váhy ponorky, kterou vyvažoval střechu, Pitt udržoval boudu v rovině, zatímco se plnila plynem a získávala vztlak. Důležitější ale bylo, že bouda dál stoupala a za sebou táhla ocelové výtahové lano zvonu. Jak celá sestava stoupala, tlak mořské vody se snižoval, takže plyn uvnitř budky se čím dál víc rozpínal. S trochou štěstí dokáže expandující plyn vykompenzovat rostoucí váhu lana.

„Sto padesát metrů,“ hlásil Giordino. „Tohle je normální nákladní výtah.“

„Mně to spíš připomíná rodeo,“ naklonil Pitt ponorku k jedné straně. Musel neustále pracovat s tryskami, aby střecha boudy zůstávala v rovině. Kdyby se naklonila, plyn by z ní unikl a celý výsledek jejich úsilí by se snesl zpátky na mořské dno.

Podivná sestava však nadále stoupala mezi clonou bublin vzhůru k hladině. Jak vystoupali výš, rozpínající se helium nakonec vytlačilo z boudy veškerou vodu. Její stěny se začínaly vydouvat, jak expandující plyn hledal únikovou cestu a prýštil z každé skulinky i z otevřených dvířek. Bouda stoupala k povrchu stále rychleji a ponorku tlačila nad sebou.

Sargasové moře dostala pokyn nezasahovat, ale mít se na pozoru. Kevin Knight, který se procházel po zádi, se zadíval do vody pod sebou. Něco dole v hlubině zaujalo jeho pozornost. K hladině se zespodu blížil veliký kruh mořské pěny. Pár vteřin nato prolomila hladinu jasně žlutá ponorka NUMA a vystoupila celá nad vodu. Knight si všiml, že je posazená shora na něčem, co vypadá jako malý domek. Když se hladina trochu uklidnila, Knight pod ponorkou rozeznal svářečskou boudu z *Alty*.

Na Pittův pokyn se *Sargasové moře* dala rychle do práce a pomocí jeřábu s hákem zachytila omotané ocelové lano. Celá konstrukce byla vytažena na zadní

palubu a již připravený zástup členů posádky lano zajistil sponami a svorkami. Volný konec odmotali z boudy a připevnili na bubnový naviják, ze kterého původní lano rychle shodili.

Ve chvíli, kdy se ocelové lano začalo navíjet, lodní jeřáb naložil přes bok lodi svářečskou boudu a potom se chopil ponorky.

Pitt a Giordino stihli sotva vylézt z poklopu, a už k nim přiskočil kapitán Knight.

„Jsou ještě naživu?“

„Zatím ano,“ přikývl Pitt. „Ale zvon přišel o několik nouzových plynových lahví, takže jim už moc času nezbyvá.“

Posádka úzkostlivě sledovala, jak se buben navijáku plní lanem. Nikdo netušil, co najdou na jeho druhém konci. Nakonec ale poblíž zábradlí na zádi nastal rozruch a Pitt spatřil, jak z hladiny moře vystupuje svršek potápěčského zvonu.

„Chyťte ho jeřábem a připravte přenos do dekompresní komory,“ nařídil Pitt. „Budeme potřebovat svářeče, aby odřízli spodek rámu, který blokuje průchod.“

Vytáhli zvon na palubu a posádka se dala do práce. Když palubu zalil déšť jisker od rukou svářečů, přiběhl k Pittovi jeden z techniků.

„Spojil jsem sdělovací kabel zvonu s naším komunikačním systémem,“ oznámil mu. „Jeden z potápěčů uvnitř by s vámi chtěl mluvit. Jmenuje se Warren.“

Pitt následoval technika ke skřínce nedaleko zvonu. Chopil se sluchátka a muž uvnitř zvonu mu průhledem zamával.

„Dobrý den, Warrene. Jmenuji se Pitt. Jak na tom jste?“

„Teď už mnohem líp, když vidím trochu sluníčka,“ odpověděl Fletcher. „Chvilí jsem si myslel, že se součástí toho vrtu staneme natrvalo. Byl to šílený nápad, jak nás zvednout, ale každopádně jsem šťastný, že jste se o to pokusili.“

„Omlouvám se za tu drsnou metodu. Jak je vašim kolegům?“

„Tank je v pohodě, ale Brown má zlámanou nohu. Střídavě ztrácí vědomí a přichází k sobě.“

„V dekompresní komoře už čeká doktor, podívá se na vás, jakmile vás tam dostaneme.“

„Díky, pane Pitte, všeho si moc vážíme. Ale řekněte mi, co se stalo s *Altou*?“

„Potopila se po náhlém výbuchu. Naštěstí nejsou žádné oběti na životech, ale zdá se, že nikdo neví, co se stalo. Ještě si promluvíme, až vás dostaneme do komory.“

Fletcher přikývl. „Možná si budete myslet, že jsem se zbláznil, pane Pitte, ale krátce před odstřižením kabelu jsem viděl neznámou ponorku. Myslím, že *Altu* možná někdo potopil schválně.“

Pitt se zadíval do očí potápěče, jejichž pohled náhle ztvrdnul, a pomyslel si, že je to ta nejméně bláznivá věc, kterou za dnešek slyšel.

AZUROVĚ MODRÉ NEBE KONTRASTOVALO SE SMUTKEM, JENŽ SE VZNÁŠEL NAD Havanou. Zdrojem melancholie byl pohřební průvod, který se zvolna šinul zchátralými ulicemi kubánského hlavního města, kde jako by se čas zastavil na roce 1959. Děravé ulice, po kterých během staletí kráčeli španělští konkvistadoři, britští červenokabátníci, američtí mariňáci i ruští generálové, dnes v hustých řadách lemovali obyčejní kubánští občané. Snad každý obyvatel ostrova se dnes přišel naposledy rozloučit s *El Caballem*.

Fidel Castro Ruz, vášnivý otec kubánské revoluce, nakonec prohrál svůj souboj s lidskou smrtelností. Bylo to skoro šedesát let, co mladý Castro porušil exil a přistál na jihozápadním výběžku Kuby ve vypůjčené plachetnici s chatrnou armádou jedenaosmdesáti partyzánských bojovníků. Během převratu, kterému nechyběl punc zázračnosti, si zajistil podporu venkova a svrhl Batistovu vládu, aby necelé tři roky nato vítězoslavně vpochodoval do Havany.

Castrova milostná aféra s marxismem však bohužel neproměnila Kubu v utopii, kterou si přál, a jeho vládu trvající skoro půl století a zakončenou rokem 2008, kdy ji předal svému bratru Raúlovi, nakonec poznamenal spíše politický útisk a zadušení ekonomiky než svoboda a prosperita. Pro Kubánce, z nichž většina žádného jiného vůdce nepoznala, však přesto zůstával uctívanou osobností.

Pohřební vůz tažený koňmi a doprovázený čestnou stráží v zářivě bílých tunikách se sunul po náměstí Plaza de la Revolución a minul velkou vyhlídkovou tribunu, v jejímž středu se nacházeli členové kubánské vládní a vojenské elity, obklopení zástupem zahraničních hodnostářů. Nejlepší místa byla vyhrazena pro zástupce Venezuely, Číny a Nikaragui a pro hrstku hollywoodských herců. Zatímco procesí pochodovalo okolo tyčícího se pomníku José Martího, Raúl Castro stál v pozoru a svému bratrovi salutoval.

Raúl se svým viceprezidentem, rovněž osmdesátníkem chodícím o holi, se pak vrátili do budovy ministerstva vnitra na malou recepci. Kubánská vládní elita, složená ze Státní rady a Rady ministrů, společně s klíčovými členy Národního shromáždění, Komunistické strany a Revoluční armády, se seřadila do improvizované řady a vzdala prezidentu Castrovi formální poctu.

Elegantně oděný muž se stříbrnými vlasy odkondoloval, přešel místnost a přitom se nechtěně otřel o jednoho z generálů zabraného do rozhovoru s pobočníkem.

„Odpusťte, generále,“ řekl a zastavil tvář v tvář muži, do kterého narazil.

Jestřábí tvář generála Alberta Gutiera se zkrabatila, když pohlédl na muže vyrovnaným pohledem očí v barvě týkového dřeva. „Ministře Ruiz.“

„Je to smutný den pro celou Kubu,“ poznamenal Ruiz. „*El Caballo* byl srdcem i duší revoluce.“

Gutier se uculil při připomínce Fidelovy oblíbené přezdívky, *Kůň*. „Jeden muž dokáže zahájit revoluci, ale k jejímu udržení je třeba mnoha.“

„To je pravda, ale celá věc nemůže postoupit kupředu, nemá-li dynamického vůdce.“ Ruiz se zadíval na letitého Raúlova viceprezidenta, kterému právě kdosi pomohl do křesla vedle prezidenta a který momentálně vdechoval kyslík z přenosné lahve.

Otočil se zpátky ke Gutierovi a promluvil tlumeným hlasem: „Nebude trvat dlouho, než Kubu ovládne nový řád. Silný, světový a pokrokový.“

„Snad nemyslíte sebe?“

„Hm, to je vynikající nápad,“ odvětil Ruiz. „Jsem rád, že mohu počítat s vaší podporou, a budu se těšit na vaše neutuchající přínosy k práci Rady během mého prezidentování.“

Ti dva byli odjakživa nesmiřitelní rivalové. Oba sloužili v Castrově kabinetě, Gutier jako ministr vnitra a Ruiz jako ministr zahraničí. A oba usilovali o prezidentovu přízeň, protože věděli, že mají na dosah získání moci nad celou zemí v pozici jeho nástupce. Ke Gutierově značné nevoli byl Ruiz obecně považován za favorita, jenž nahradí churavějícího viceprezidenta a ocitne se v pozici prezidentova následníka.

Gutier sjel Ruize chladným pohledem. „Podle mě je daleko pravděpodobnější, že mi budete čistit boty.“

„Ale no tak. Snad si doopravdy nemyslíte, že byste měl šanci mě předstihnout, nebo snad ano?“ Naklonil se a zašeptal generálovi do ucha: „Proslýchá se,

že smrt ministra Ortize nebyla žádná nehoda a že v tom měla prsty armáda. To je pro vás špatná zpráva, drahý příteli.“

Teď byl na řadě Gutier, aby se usmál: „Možná je to pravda,“ zašeptal v odpověď. „A v tom případě doufám, že vy jezdíte opatrně.“

Normálně pohotový Ruiz se jen otočil ke generálovi zády a prokličkoval ke skupince spřátelených spolupracovníků.

Gutier propustil pobočníka, rozhlédl se po místnosti a pokusil se skrýt své opovržení. Většina kubánské vlády se skládala ze starých kamarádů *El Caballa*, kteří se zuby nehty drželi moci, přestože byli jednou nohou v hrobě. Ruiz měl pravdu v tom, že teď musí přijít nová generace, ale to, co Gutier viděl před sebou, ho odpuzovalo. Všichni byli stejní jako Ruiz, produkty protekční výchovy, které jen chrly slova o revoluci, zatímco si klidně žily jako celebrity na účet státu.

Ne že by si Gutier neužíval výsady své vlastní moci. Ale byl prostě zvyklý na spartánský životní styl. Společně s jeho mladším bratrem je v chatrči v Santiagu vychovávala chudá, strádající matka poté, co byl její manžel zabit, když bránil Kubu za invaze do zátoky Sviní. Když se pak ovdovělá matka provdala za vojenského důstojníka, zlepšil se jejich ekonomický status, ale jinak nic.

Otcím byl alkoholik, který chlapce i jejich matku pravidelně bil. Snad z pocitu viny Gutierův nový otec seznamoval své adoptované syny s vojenským životem a pak je protlačil na důstojnickou školu. Jakmile bratři vyrostli, celá léta trýznění mu oplatili tím, že ho zardousili a jeho tělo hodili do řeky Cauto. Gutier i jeho bratr vyvázli bez sebemenšího podezření a svou první vraždu si do dospělosti odnesli bez potrestání. A nebyla poslední.

Díky prohnanosti i vrozené inteligenci Gutier v armádě rychle povyšoval a začínala ho obklopovat pověst nemilosrdnosti. Raúla zaujal v době, kdy mladší Castro velel Revoluční armádě. Byl povýšen do Raúlova štábu a fungoval tam jako účinný, ač ne vždycky oblíbený řešitel všemožných problémů.

S Raúlovým vzestupem byl Gutier jmenován ministrem vnitra, ale to až poté, co jeden zkušenější generál utrpěl ničivou obrnu po požití neznámého toxinu.

Gutier dal sbohem skupince radních a recepci opustil. Naskočil do vojenského nákladáku ruské výroby a nechal se odvézt na druhou stranu Havany na malé letiště Playa Baracoa. Přesedl na helikoptéru, která se rozletěla na východ podél pobřeží, minula vstup do havanského přístavu i tyčící se pevnost El Morro.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.